

Ο ΜΕΝΤΩΡ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1870.

ΤΕΥΧΟΣ ΙΒ'.

Ὁ μὴν Αὐγούστος.

Ὁ μὴν οὗτος εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μηνολόγιον ἐκαλεῖτο Sextilis, καὶ ἦτο, κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος, ὁ ἕκτος μὲν τοῦ ἑνιαυτοῦ, συνισταμένου, ὡς εἶπομεν καὶ ἄλλοτε, ἀπὸ δέκα μόνον μηνῶν ἀνίστους (διότι ἄλλοι μὲν περιεῖχαν 36, ἄλλοι δὲ μόνον 16 ἡμέρας), καὶ ἀρχίζοντος ἀπὸ τοῦ μηνὸς μαρτίου. Ὀνομάσθη δὲ παρὰ τῶν

Ρωμαίων ἔπειτα Αὐγούστος πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐνανθρωπίσει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· εἰς τὴν δὲ κολακείαν εἶχον καταστήσει ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ὥστε ἐνῶ ὁ μὴν οὗτος κατ' ἀρχὰς εἶχε 30 μόνον ἡμέρας, διὰ τὴν μὴ φανῆ κατ' οὐδὲν κατώτερος τοῦ Ἰουλίου, προσέθεσαν εἰς αὐτὸν 1 ἡμέραν, τὴν ὁποίαν ἀφῆρσαν ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον, καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ἔχῃ μόνον 28 ἡμέρας.

Τὴν 11—23^{ην} τοῦ μηνὸς τούτου ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὴν Παρθένον· ὅθεν εἰς τὰς πλειοτέρας ἀλληγορικὰς παραστάσεις αὐτοῦ εἰκονίζεται ὡς παρθένος.

Πρὸς τὰς μητέρας.

Ὁ μ ἦ τ ε ρ, ὅπουδὴποτε καὶ ἔν ἦσαι, ὅπουδὴποτε καὶ ἂν κατοικήσῃς, ὅπουδὴποτε καὶ ἂν ἀκούσῃς τὸ γλυκύτατον τοῦτο καὶ τρυφερώτατον ὄνομα εἴτε ἐν οἰκίαις μεγαλοπρεπεστάταις καὶ ἀνακτόροις βασιλικαῖς, εἴτε ἐν δωματίοις ταπεινοῖς καὶ καλύβαις εὐτελεστάταις, σὺ εἶσαι τὸ ἀπαύγασμα τῆς αἰωνίου ἀγάπης· ἐκ τῆς σῆς καρδίας ἀπορρέει εὐλογία καὶ χαρὰ περιβάλλουσα τὸ τέκνον, ὅπερ σοὶ ἐδωρήσατο ὁ Θεός· σὺ εἶσαι τὸ ἄσυλον, εἰς ὃ καταφεύγει ἡ ἀθώοτης· σὺ εἶσαι ὁ οὐρανός· ὁ ἐκχέων ἀπείρους εὐλογίας εἰς τὸ εὐγενέστερον τοῦ Θεοῦ πλάσμα· σὺ εἶσαι ὁ φωτεινὸς ἀστήρ, ὁ διὰ τοῦ ἰλαροῦ αὐτοῦ φωτὸς προφυλάττων τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς πλάνης καὶ ὁδηγῶν αὐτὸν εἰς τὴν σωτηρίαν· σὺ τέλος εἶσαι τὸ ἱερὸν τέμενος, ἐν ᾧ συναχθοῦσιν μελωδικώτατα τὰ καθαρῶτατα καὶ εὐγενέστατα [συναισθήματα.

Μετὰ τοῦ μητρικοῦ ὀνόματος προσλαμβάνεις, ὦ μήτερ, καὶ μητρικὸν τι καθήκον, καθήκον ὑπερβαῖνον πάντα τὰ λοιπὰ καθήκοντα κατὰ τε τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀγιότητα. Τὸ ὑψηλὸν τοῦτο καὶ ἅγιον καθήκον εἶνε ἡ ἀνατροφή τοῦ τέκνου. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ὀφείλεις νὰ ἀναθρέψῃς τὸ τέκνον ἔχουσα συνεργὸν καὶ συμβοηθὸν τὸν σύζυγόν σου, ἐν μέγιστον ὁμῶς καὶ κυριώτατον τῆς τοῦ παιδὸς ἀνατροφῆς μέρος ἐγκαταλείπεται εἰς σὲ μόνην, καὶ τοῦτο τὸ κυριώτατον μέρος ἔρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας τῆς τοῦ τέκνου ζωῆς.

Εὐθύς μετὰ τὴν γέννησιν σχηματίζεται ἱερός τι δεσμός μεταξὺ

σοῦ καὶ τοῦ βρέφους, διότι σὲ κατὰ πρῶτον προσβλέπει τὸ βρέφος· διότι πρὸς σὲ κατὰ πρῶτον ἐκτείνει τὰς ἀβρὰς αὐτοῦ χεῖρας, οἰοῦναι ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν ἐπικαλούμενον· πρὸς τὰς σὰς κατὰ πρῶτον ἀγκάλας τείνει καὶ ὁρᾶται νὰ προσέλθῃ. Κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐκτείνει τὸ βρέφος τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας πρὸς σὲ, διεγείρεται εὐθύς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ζωηρότατον ἀγάπης αἰσθημα, ὅπερ σὲ καθιστᾷ ἐπιτηδεῖαν εἰς τὸ ὑποστῆναι πάντα πόνον καὶ πάντα κίνδυνον ὑπὲρ τοῦ καρποῦ τῶν σπλάγγων σου. Ἄν ὁμως, ὦ μήτερ, ἦσαι ἐξ ἐκείνων τῶν μητέρων, αἵτινες καταπατοῦσαι τὰ ἔμφυτα αἰσθηματα οὐδεμίαν ἢ μικρὰν αἰσθάνονται πρὸς τὸ τέκνον ἀγάπην, καὶ τούτου ἕνεκα οὐδὲ ὅλως ἢ ὀλίγον φροντίζουσι περὶ τῆς σωματικῆς αὐτοῦ καὶ πνευματικῆς σωτηρίας, εἴσι ἀναξίαι νὰ φέρῃς καὶ ν' ἀκούσῃς τὸ ἱερώτατον καὶ σεμνότατον τῆς μητρὸς ὄνομα· ὅταν στερῆς τὸ τέκνον τῆς ζωογόνου σου ἀγκάλης καὶ μηδεμίαν περὶ αὐτοῦ πρόνοιαν λαμβάνῃς, τότε ἐπιδεικνύεις ὅτι δὲ νὰ γὰ πᾶς οὐτε τὸν σύζυγόν σου, οὐτε τὴν ἀνθρωπότητα, οὐτε τὸν Θεόν. Καὶ πρῶτον δὲν ἀγαπᾷς τὸν σύζυγόν σου, ὅταν δὲν ἀγαπᾷς τὸ τέκνον σου· διότι τὸ τέκνον εἶνε ὁ καρπὸς τῆς συζυγικῆς ἀγάπης· ὁ σύνδεσμος ὁ συνδέων σὲ μετὰ τοῦ σοῦ συζύγου· τὸ ἔμφυτον πρόσωπον, ἐν ᾧ ἐμφανίζεται ἡ πραγματώσις τῆς ἐνώσεως τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ψυχῆς σου μετὰ τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνδρός σου (1). Τὸ τέκνον δὲν εἶνε σοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ σοῦ ἀνδρός· ἐν αὐτῷ ἐνυπάρχεις σὺ τε καὶ ὁ σὸς ἀνὴρ· πᾶσα λοιπὸν περιφρόνησις γινομένη ἀπὸ σοῦ πρὸς τὸ τέκνον, ἀναφέρεται πρὸς αὐτὸν τὸν σύζυγον, ὡς καὶ τᾶνάπαλιν πᾶσα περιφρόνησις, γινομένη ἀπὸ τοῦ συζύγου πρὸς τὸ τέκνον, ἀναφέρεται πρὸς σεαυτήν. Δεύτερον δὲν ἀγαπᾷς τὴν ἀνθρωπότητα, ὅταν δὲν ἀγαπᾷς τὸ τέκνον σου· διότι τὸ τέκνον ἄνθρωπος ἦν καὶ ἐξ ἀνθρώπων γεννηθὲν καὶ μετ' ἀνθρώπων προορισθὲν νὰ ζήσῃ, ἐκπροσωπεῖ αὐτὴν τὴν ἀνθρωπότητα, ἣτις συνδραμοῦσα πολυειδῶς εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐμφάνισιν αὐτοῦ δικαιούται πολλὰ ἀπ' αὐτοῦ νὰ περιμένῃ· πᾶσα λοιπὸν περιφρόνησις γινομένη κατὰ τοῦ τέκνου ἀναφέρεται εἰς αὐτὴν τὴν ἀνθρωπό-

(1) Γεν. 6'. 24.— Ματθ. 10'. 5.

τητα. Τρίτον δὲν ἀγαπᾷς τὸν Θεόν, ὅταν δὲν ἀγαπᾷς τὸ τέκνον σου· διότι ὁ Θεὸς εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις ἐδώρῃσατέ σοι τὸν εὐγενέστατον τοῦτον καρπὸν· τοῦ Θεοῦ τὴν εἰκόνα παριστᾷ καὶ ἡ ψυχὴ τῶν μικρῶν τούτων πλασμάτων, ὧν ἡ ἀθωότης εἴλκυσεν ἰδιαζόντως τὴν ἀγάπην τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ (1). Πᾶσα λοιπὸν περιφρόνησις γινομένη πρὸς τὰ μικρὰ παιδία, ἀναφέρεται πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, οὕτινος τὸ πρόσωπον διὰ παντὸς βλέπουσιν ἐν οὐρανοῖς οἱ ἄγγελοι τῶν παιδίων. (2).

Ἐάν, ὦ μητερ, ἦτις ἀναγινώσκεις τοὺς λόγους τούτους, ἦσαι ἐκ τῶν φρονίμων ἐκείνων μητέρων, αἵτινες διὰ τῆς πρὸς τὸ τέκνον ἀγάπης δεικνύουσι τὴν πρὸς τὸν σύζυγον, τὴν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα καθόλου καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην, θέλεις ἀγαπηθῆ παρ' αὐτῶν τούτων καὶ θέλεις τύχει τῶν μεγίστων ἐπαίνων καὶ ἀμοιβῶν· ἐάν ἦσαι ἐξ ἐκείνων τῶν μητέρων, αἵτινες τὴν πρὸς τὸ τέκνον ἀγάπην δεικνύουσι διὰ τῆς σπουδῆς περὶ τὴν τούτου ἐπιμέλειαν καὶ ἀνατροφὴν, θέλεις εὐρεῖ μέγιστον βοήθημα ἐν τῷ παρόντι περιοδικῷ συγγράμματι, ἐν ᾧ θέλουσι δημοσιεῦσθαι πολλαὶ καὶ διάφοροι πραγματεῖαι διευκολύνουσαι τὸ παιδαγωγικόν σου ἔργον. Ἐάν ὅμως ἦσαι ἐκ τῶν ἀφρόνων ἐκείνων μητέρων, τῶν δεικνυουσῶν διὰ τῆς πρὸς τὸ τέκνον ἀμελείας ὅτι δὲν ἀγαπῶσιν οὔτε τὸν Θεόν, οὔτε τὸν σύζυγον, οὔτε τὴν ἀνθρωπότητα καθόλου, τάχιον ἢ βράδιον θέλεις πληροφορηθῆ ὅτι δὲν καταπατοῦνται οὔτε παραβιάζονται ἀτιμωρητὰ τὰ δικαιώματα τοῦ τε Θεοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐάν, ὦ μητερ, ἦσαι ἐκ τῶν μητέρων ἐκείνων, ὧν τὴν προσοχὴν ἔλκει μᾶλλον τὸ γόητρον τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῶν διασκεδάσεων ἢ τὸ θέλητρον τῆς τοῦ τέκνου ἀνατροφῆς, ἄφες τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ παρόντος βιβλίου· ἐν αὐτῷ οὐδὲν θέλεις εὐρεῖ οὔτε περὶ τῶν γινομένων καθ' ἑκάστην περὶ τὰ ἐνδύματα καινοτομιῶν, οὔτε περὶ τῶν διαφόρων καλλωπισμῶν, οὔτε περὶ τῶν διασκεδάσεων· μᾶλλον δὲ καὶ τότε λάμβανε αὐτὸ ἀνά χειρός, ὅπως ἴδῃς τὰ φοβερά καὶ ὀλέθρια τῶν

(1) Μαρκ. ι. 14. — (2) Ματθ. ιη. 10.

γοήτρων τούτων ἀποτελέσματα καὶ μεταμεληθεῖσα στρέψης τὴν προσοχὴν σου εἰς σπουδαιότερας ἀσχολίας, ἐν αἷς τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ τῶν παίδων ἀγωγή. Α. Σ.

(Ἐκ τοῦ Εὐγγ. Κήρυκος, φυλλ. Α' καὶ Β' 1869).

Σύντομος περιγραφή τοῦ Θαβωρίου ὄρους.

Ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς λίμνης Γενησσαρέτ (ἣτις ὀνομάζεται καὶ λίμνη Χενερέθ, καὶ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, καὶ Τιβεριᾶς θάλασσα), ὑπάρχει ἀπέραντος καὶ εὐφροωτάτη πεδιάς, ὀνομαζομένη Ἐσδρηλῶν. Ἐπὶ τῆς πεδιάδος ταύτης ὑψοῦται ὡς βωμὸς μεγαλοπρεπῆς τὸ Θαβώριον ὄρος, τὸ ὁποῖον, κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς Γαλιλαίας ὡς προπύργιον ἰσχυρὸν καὶ ἀπρόσιτον, ἔλκυει τὴν προσοχὴν τοῦ θεατοῦ καὶ ἐπιβάλλει σέβας εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἀναπολοῦντος ἐν τῇ μνήμῃ τὰ ὅσα πρὸ πολλῶν αἰῶνων ἀναγονταὶ εἰς τὸ ὄρος τοῦτο ἱστορικὰ γεγονότα. Ἀπέχει δὲ τῆς μὲν Ναζαρέτ 2 ὥρας, τῆς δὲ Τιβεριάδος 4 καὶ 1 1)2 τῆς Κανᾶ. Τὸ σχῆμα τοῦ εἶνε στρογγύλον ὡς ἡμισφαίριον καὶ ἡ ἐπιφάνειά του ὅλη κατὰ φύτον.

Εἰς τοὺς πρόποδάς του ὑπάρχουσι λόγοι σκιεροὶ καὶ θελκτικώτατοι, ἀπὸ τοῦς ὁποίους ἐξέρχονται πηγαὶ διάφοροι, ἐκρέουσι ἡσυχως εἰς τὰς καρποφόρους πεδιάδας τὰ διαυγέστατα ὕδατά των πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς γονιμότητος καὶ καρποφορίας αὐτῶν.

Τὸ Θαβώριον ὄρος εἶνε τὸ ὑψηλότερον ὄλων τῶν ὄρεων τῆς Γαλιλαίας, τὰ ὁποῖα ὑπερέχει πρὸς τούτοις καὶ κατὰ τὴν καλλονὴν, ὡς ὄν παρ' αὐτῆς τῆς φύσεως ἀπὸ τῆς βίαςεως μέχρι τῆς κορυφῆς του κεκοσμημένον οὐχὶ μόνον μὲ δένδρα πολυειδῆ ἀλλὰ καὶ βράχους διαφόρους καὶ σπήλαια παντοειδῆ, προσδεχόμενα ἐν ταῖς κόλποις αὐτῶν τὰ ἐκεῖ περιπλανώμενα θηρία: πάνθηρας, σάγρους, θῶας, ἀλώπεκας καὶ ἄλλα· ἐκτὸς δὲ τούτων πλείστας πέρδικας καὶ τρυγῶνας βλέπει τις ἐκεῖ καὶ εἶδη πολλὰ σαρκοράγων πτηνῶν, ἅτινα περὶ οὐσιν ἡλίου περιπετιῶντα, εὐρίσκουσι τὰς φωλεὰς των καὶ ἀναπαύονται. Οὕτω προηυτρέπισεν ὁ Μέγας τῆς γῆς Ἀρχιτέκτων τὸ Θαβώριον ὄρος, ἵνα χρησιμεύτῃ ὡς θρόνος μεγαλοπρεπῆς, φέρων τὰ στέφανα τῆς ἀοράτου δόξης ἐν τῇ γῇ τῆς ἐπαγγελίας πρὸς φα-

νέρωσιν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ ὑπὸ τὴν φωτεινὴν νεφέλην, ἐξ ἧς ἡ φωνὴ μαρτυροῦσα ἔλεγεν « Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα (Ματθ. ιζ'. 5). »

Τὸ ὕψος τοῦ ὄρους τούτου κατὰ μὲν τὸν Ἰώσηπον εἶνε 30 στάδια (Ἰουδ. πολ. Δ'. 4, 8), κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους 1755 πόδες τῶν Παρισίων ὑπεράνω τῆς Μεσογείου, ὑπεράνω δὲ τῆς πεδιάδος Ἐσδρηλῶν 4000 πόδες. Ἡ ἀπὸ τῆς ὑψώσεως ἄχρι τῆς κορυφῆς ἀτραπὸς ἦτο πρὶν λίαν δυσχερὴς διὰ τὸ ἀνώμαλον καὶ κρημνῶδες· σήμερον ὅμως, πολλῶν μερῶν αὐτῆς ἐξομαλισθέντων ὅπως οὖν καὶ διορθωθέντων, ἀναβαίνει τις μὲ ὀλιγώτερον κίνδυνον ἐπιππος καὶ μέχρι τῆς κορυφῆς ἐν διαστήματι ἡμισείας περίπου ὥρας.

Τὸ ἱερὸν τοῦτο ὄρος, κείμενον μεμονωμένον ἐν τῷ μέσῳ τῶν περὶ αὐτὸ τερπνῶν πεδιάδων, φέρει ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ καὶ ὄροπέδιον ὠρειδῶς ἐπιπλατυνόμενον, περιμέτρον μὲν ἔχον ἡμισείας ὥρας, ἐπιφάνειαν δὲ 66 καὶ εἴκοσι σταδίων κατὰ τὸν Ἰώσηπον (Ἰουδ. πολ. IV, 4, 8.). Ἐπὶ τοῦ ὄροπέδιου τούτου ὑπῆρχε τὸ πάλαι καὶ πόλις, ὀνομαζομένη ἐπίσης Θαθῶρ (Α'. Παραλ. ζ'. 75), τὴν ὀπίαν Ἀντίοχος ὁ Μέγας κυριεύσας ὠχύρωσε τῷ 218 π. Χ'. Κατὰ τὰς διαφόρους ἱστορικάς μαρτυρίας ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου μέχρι Ἰωσήπου τοῦ Φλαβίου καὶ μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ Οὐεσπεσιανοῦ πολιρκίας καὶ καταστροφῆς τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους τούτου ὑπῆρξε τὸ μόνον φρούριον καὶ ἡ μόνη τῆς Γαλιλαίας ἀκρόπολις, ἔχουσα ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς ὄλην τὴν Παλαιστίνην.

Τὸ ὕψηλόν καὶ περιφανὲς τοῦτο ὄρος, τὸ ὅποιον ὀνομάζει μὲν ὁ προφήτης Ἱερεμίας Ἰσαβῦριον (κς'. 18), ἀποσιωπᾷ δὲ ἡ Καινὴ Διαθήκη, κρύπτουσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὑπὸ τὴν φράσιν ὄρος ὑψηλόν, ὑπῆρξε τὸ κάτοπτρον τῆς θείας μεγαλειότητος, ὡς στενωπῶς καὶ ὁμοφώνως κηρύττει ἡ ἄνωθεν ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανισμοῦ μέχρι ἡμῶν ἀκλόνητος τῆς ἐκκλησίας παράδοσις, τὴν ὅποιαν στηρίζουσιν οὐ μόνον ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων (Κατηχ. IB. 16.) καὶ ὁ Ἱερώνυμος (Epist. XXVII), ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός (Τομ. II. σελ. 788.) καὶ ἄλλοι πολλοί. Ἐπὶ αὐτὸ ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς

Χριστὸς ἀναβὰς μετὰ τῆς δυάδος τῶν προφητῶν—τοῦ Μωϋσῆ καὶ τοῦ Ἡλιοῦ— καὶ τῆς τριάδος τῶν Ἀποστόλων—Πέτρου, Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου—ἐξετέλεσε τὸ τῆς θείας ἐμφανείας μυστήριον, καταγωγασάσης αὐτοὺς διὰ τῆς αἴγλης τοῦ φωτὸς τῆς θείας μεγαλειότητος. Ἐνταῦθα ὁ μὲν τῆς Παλαιᾶς ἑξαρχος Μωϋσῆς ὡς δεσπότη δουλοπρεπῶς τῷ νομοθέτῃ Χριστῷ παρίστατο, τὸ τῆς μεταμορφώσεως παράδοξον θαῦμα ἐκπληττόμενος, ὁ δὲ ζηλωτῆς Ἠλίας οὐκ ἐν τῷ πνεύματι τῷ ἐξαίροντι ὄρη, οὐκ ἐν τῷ σεισμῷ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ, ἀλλ' ἐνταῦθα, ὅπου μετὰ τὸ πῦρ φωνῆ ὡς αὐρας λεπτῆς, τὸν τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης δεσπότην εὐρίσκει μεταμορφούμενον καὶ τὴν οὐράνιον αὐτοῦ δόξαν τοῖς ἐπιγελοῖς ἐπιδεικνύοντα. Οὕτως ἐκεῖ ἰστάμενος πᾶς εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος περιηγητῆς, καὶ τὴν τοῦ εὐαγγελίου περικοπήν (Ματθ. ιζ'. 2.) βαθέως μελετῶν, κατανώγεται τὴν ψυχὴν καὶ κλίνει γόνυ ταπεινώσεως. οὐ ἔστησαν οἱ πόδες τοῦ Κυρίου καὶ οὐ τοὺς περὶ αὐτὸν Προφήτας καὶ Ἀποστόλους νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασε, ψάλλον τὸ τῆς ἐκκλησίας μελωδῆμα « Μετεμορφώθης » ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός, δεῖξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν » σου καθὼς ἠδύναντο· λάμψαι καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς » σου τὸ αἰδιον κτλ. » Ἐνεκα δὲ τῆς φυσικῆς καλλονῆς καὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ὑπερφυοῦς θαύματος, καὶ Ἰω. ὁ Φωκᾶς, ὁ τοὺς ἱεροὺς τόπους ἐπισκεφθεὶς ἐν ἔτει 1185, περιγράφων αὐτὸ, λέγει ἐνθουσιωδῶς « Τὸ Θαθῶριον ὄρος, ὁ ἐπίγειος οὐρανός, τὸ τῆς ψυχῆς ἀγαλλίαμα καὶ ὀφθαλμῶν ὀρθοδόξων ἀνθρώπων ἐντρύφημα· καὶ γὰρ θεία τις χάρις ἐπισκιάζουσα τῷ ὄρει πρόστασι· τὸ καὶ χαρὰν ἀποπνέει πνευματικὴν. » Ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὑμνογράφων ὁ κορυφαῖος, Ἰω. ὁ Δαμασκηνός, ὡς δὴ ἔην βλέπων τὴν θείαν ἐκείνην μεγαλειότητα, διὰ θείας γλώσσης τοῦτο ὑπερυψοῖ, λέγων « Νῦν δὲ Θαθῶρ » ἀγαλλιάται καὶ γήθηται, τὸ θεῖον ὄρος καὶ ἅγιον, τὸ ὑψηλόν, » οὐχ' ἦ-τον τῇ δόξῃ τε καὶ λαμπρότητι ἢ τῷ ἀερίῳ μετεωρισματι, » νῦν ἐπαξίως εὐφραίνεται· οὐρανῷ γὰρ ἀμιλλάται τῇ χάριτι· ὧ » γὰρ ἐν ἐκείνῳ οἱ ἄγγελοι ἀκλινῆς ἐνερείδειν τὸ ὄμμα μὴ σθενεύσιν » ἐν τούτῳ ἐκείνῳ Ἀπόστολοι οἱ πρόκριτοι τῇ δόξῃ τῆς αὐτοῦ βα » σιλείας ὄρωσιν ἐκλάμποντα. » (Δομ. περὶ τῆς μεταμορφ. τοῦ Κυρίου. Τομ. II. σελ. 798).

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος, ἡ ἀγία Ἐλένη ἀνήγειρεν ἐπὶ τῆς τερπνοτάτης κορυφῆς τοῦ ἱεροῦ τούτου ὄρους ναὸν περικαλλέστατον ἐπ' ὀνόματι τῶς πανευφήμων ἀποστόλων Πέτρου, Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου, ὡς μαρτυρεῖ Νικηφόρος ὁ Κάλιστος (Ἐκκλ. Ἱστορ. Η'). Τρεῖς δ' ἕτεροι ναοὶ μετὰ τοῦτον μεγαλοπρεπεῖς φκοδομήθησαν κατὰ τὸν 5. αἰῶνα, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Ἀντώνιος ἐν τῷ ὁδοιπορικῷ του συγγράμματι (Itiner. Anton. §. 6). Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ 5. αἰῶνος (696) ὑπῆρχε παρὰ τοὺς τρεῖς τούτους ναοὺς καὶ μοναστήριον μέγα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πολλοὶ μοναχοὶ ἐμόναζον. Ὁ δὲ Βιλλιβάλδος, ἐπισκεφθεὶς τοὺς ἀγίους τόπους κατὰ τὸν 7. αἰῶνα ἀναφέρει ἐν τῷ ὁδοιπορικῷ του μοναστήριον καὶ ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μωυτέως καὶ Ἡλιοῦ (Itiner Willibaldi). Ὅτε δὲ τὰ πλήθη τῶν σταυροφόρων διεσπάρησαν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ πολλοὺς αὐτῆς τόπους κατέκτησαν, ἐκυρίευσαν καὶ τὸ ἱερόν τοῦτο ὄρος ὡς ὑψηλὸν καὶ ἰσχυρόν, τὸ ὁποῖον ὠχύρωσαν καὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ ὁποίου ἀνήγειραν καὶ αὐτοὶ ἴδιον μοναστήριον. Καὶ Ἰω. μὲν ὁ Φωκᾶς ἀναφέρει ἀμφοτέρω τὰ μοναστήρια τό τε Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Λατινικόν, καὶ τὸν τόπον δὲ ὀρίζει ἀκριβῶς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ θεία ἔγεινε μεταμόρφωσις, λέγων ὅτι ἔκειτο ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον τοῦ λατινικοῦ μοναστηρίου, ὑπὸ χαλκείων κιγκλίδων περιφραττόμενος· ὁ δὲ μοναχὸς Βονιράτις λέγει ὅτι καὶ οἱ τῆς Οὐγγαρίας βασιλεῖς ἀνήγειραν ἐπ' αὐτοῦ μέγα μοναστήριον. Οἱ πόλεμοι ὅμως τοῦ 1187, 1209 καὶ τοῦ 1263 ἀνέτρεψαν καὶ φρούρια καὶ τειμένη, ὡς βεβαιοῖ καὶ ὁ Βροκάδος, ὁ ἐν ἔτει 1283 ἐπισκεφθεὶς τὸ ὄρος καὶ μόνον τὰ ἑρείπια εὐρῶν τῶν μοναστηρίων, τῶν παλατιῶν καὶ τῶν τοίχων τῶν ἐκκλησιῶν.

Οἱ αἰῶνες παρήρχοντο καὶ παρήλθον ἀμιλλώμενοι τίς περισσώτερον τοὺς σωροὺς τῶν ἑρειπίων ν' αὐξήσῃ. Ἐν τοῖς ἑρείπιοις δ' ἔκεινοις τῶν ποτὲ χριστιανικῶν μοναστηρίων καὶ περικαλλεστάτων ναῶν μίκρον τι θυσιαστήριον ἀνυψοῦτο, καὶ τοῦτο ἐκ πετρῶν ἀτέχνως καὶ ἀκόμψως συνηρμοσμένον, ὅπερ δάκρυα λύπης ἀπέσπα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν παντὸς εὐσεβοῦς περιηγητοῦ, τῶν ἀρχαίων οικοδομῶν τὴν λαμπρότητα ἐν ταῖς σελίσσι τῆς ἱστορίας ἀναγινώσκοντος. Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου θυσιαστηρίου ἄπαξ τοῦ ἐνικυτοῦ, κατὰ τὴν

6ην Αὐγούστου, ἐτελεῖτο ἡ θεία μυσταγωγία, καθ' ἣν ἡμέραν πλήθος χριστιανῶν ὀρθοδόξων ἀναβαίνοντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβῶρ, τὴν θείαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν μεταμόρφωσιν ἐπανηγύριζον. Μετὰ τὴν ἀκρόασιν τῆς ἱεράς λειτουργίας, ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνεπαύοντο ὑπὸ τὰς δροσερὰς σκιάς τῶν παντοίων δένδρων εὐθυμοῦντες, καὶ τὴν ἑσπέραν, καταβαίνοντες ἐμοθυμαδὸν ὑπὸ τὴν παχεῖαν ὀμίχλην, ἕκαστος ἐβάδιζε μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων του εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν ἢ τὸ χωρίον. Τὸ αὐτὸ ἔπραττον καὶ οἱ Λατῖνοι κατὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως, ἱεουργοῦντες κατὰ πᾶν ἔτος ἐπὶ τῶν ἑρειπίων ἄλλων ναῶν ἀρχαίων.

Πρό τινων δὲ χρόνων ἱερομόναχος τις, Εἰρηνόφιλος ὀνόματι, ἔτη τινὰ ἐν τῇ σεβασμίᾳ τοῦ ἀγίου Σάββα λαύρα μονάσας, μετέβη εἰς τὸ Θαβῶριον ὄρος, ὅπου ἐντὸς σπηλαίου τὸν ἀσκητικὸν βίον μετερχόμενος, προσεῖλκε τὸν σεβασμὸν τῶν Ἀράβων· διέμεινε δ' ἐκεῖ ἐπὶ 18 ἔτη, κατοικῶν ἐν οἰκίσκῳ, τὸν ὁποῖον ἰδίαις χερσὶν εἶχεν οἰκοδομήσει. Κατὰ καιροὺς τὸ ὄρος Θαβῶρ ἐπεσκέπτοντο καὶ τινες τῆς ἱεράς τῶν Ἀγιοταφικῶν χορείας χάριν σεβασμοῦ καὶ περιεργείας· ἐνίοτε δὲ καὶ τινες τῶν προσκυνητῶν, ὅσοι κατεφρόνου καὶ φόβους καὶ κόπους, ὑφιστάμενοι ἔξοδα ὄχι ὀλίγα.

Ἄλλὰ χάρις εἰς τὸν νῦν εὐκλεῶς πατριαρχεῦοντα τῶν Ἱεροσολύμων Κύριλλον τὸν Β', ὑπάρχει σήμερον ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβῶρ, ὡς φάρος τηλαυγῆς διαφωτίζων τὴν Γαλιλαίαν, κομψὸς ναὸς, μικρὸς μὲν πρὸς ἄλλους τῶν ἐν Παλαιστίνῃ ναῶν παραβαλλόμενος, μεγαλοπρεπῆς ὅμως καὶ ὑψηλὸς φαινόμενος εἰς τοὺς μακρόθεν τοῦ ὄρους ὄρωντας αὐτόν, διότι κεῖται ἐπὶ θέσεως ὑψηλῆς, ὑπὸ παχεῖας ὀμίχλης κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν καὶ πρωΐαν περικυκλούμενος.

Ὁ ναὸς οὗτος—οὔ μῆκος μὲν 22 πῆχ. τεκτονικοί, πλάτος δὲ 18 καὶ ὕψος 16—φέρει ἐπὶ τῶν θυρῶν αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην:

« Ἐπὶ τῶν ἑρειπίων τοῦ ἀρχαίου ἐν τῷ ὄρει
 » Θαβῶρ ἱεροῦ ναοῦ τῆς τοῦ Κυρίου καὶ Σω-
 » τῆρος ἡμῶν Μεταμορφώσεως ἀνηγέρθη θε-
 » οφρόνως ὁ ναὸς οὗτος προνοία μὲν τοῦ μα-
 » καριωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων

» Κυρίλλου τοῦ Β', ἀναλώμασι δὲ τοῦ κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου.»

Ἄλλ' ἐπειδὴ νὰς μεμονωμένους ἐν ἐρημίᾳ οὔτε ἀσφαλῆς εἶνε οὔτε διαρκῆς, οὐδ' ὁ ὑψηλὸς αὐτοῦ σκοπὸς ἐκπληροῦται, ἡ Α. Μακαριότης ἐχειροτόνησε καὶ Ἀρχιεπίσκοπον Θαβωρίου, ἄνδρα ἐνάρετον, φιλόκαλον, ἔμπειρον περὶ τὰς οἰκοδομὰς, δραστήριον καὶ ζῆλον ἔχοντα περὶ τὰ θεῖα τὸν κύρ. Γρηγόριον τὸν ἐκ Μαδύτου, εἰς ὃν ἀνέθεσε τὴν ἐπιστάσιαν καὶ τὴν φροντίδα, ὅπως περὶ τὸν νεόδμητον ναὸν οἰκοδομηθῶσι καὶ οἰκήματα πρὸς κατοίκησιν μοναχῶν καὶ ἀνάπαυσιν ξένων, κατασκευασθῆ δὲ περὶ αὐτὰ περιβάλλοι ὑψηλὰ καὶ ἰσχυρὰ κατὰ πάσης τῶν Ἀράβων ἐπιδρομῆς.

Ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβῶρ τὴν δόξαν αὐτοῦ δεῖξας τοῖς ἐπιγελοῖς, ὤφη τῷ τρισεβάσῳ τῆς Σιών ποιμενάρχῃ, τῷ ἀνεξιτήλοις γράμμασι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ὄνομα ἐν ταῖς ἀδικάστοις τῆς ἱστορίας σελίσιν ἐγγράψαντι διὰ τῶν ἀληθῶς πατριαρχικῶν ἔργων του (ἀ). ἰσχυρὸν πνεύματος καὶ καρτερίαν ψυχῆς πρὸς εὐδῶσιν τῶν πολλῶν ἄλλων αὐτοῦ πίθων ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῆς δόξης τοῦ ἔθνους.

Ἡ σοφὴ κόρη.

Νεᾶνις τις ὀνομαζομένη Esther Vitten, ἐκ τῆς συνοικίας τοῦ Vesten, ἀνήκεν εἰς πτωχὴν οικογένειαν, πάντῃ ἄσημον καὶ βαναυσον ἀνατροφὴν ἔχουσαν. Ὁ πατὴρ τῆς καὶ τοῖς ἀνὴρ ἀγαθός, ἦν ὁμῶς μέθυτος. Ἐνεκα δὲ τοῦ βιαίου χαρακτῆρος τῆς γυναικὸς του αἰσχροὶ αὐτοῦ ἐπιθυμίαι καὶ ὀρέξεις ἠῤῥξανον ὁσημέραι. Ἡ δυστυχεῖς κόρη, πρωτότοκος πέντε τέκνων τῆς οἰκογενείας ταύτης, διῆλθε 14 ὅλα ἔτη χωρὶς νὰ μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, ἢ τουλάχιστον νὰ ἀπαγγέλλῃ ἐκ μνήμης μικρὰν προσευχὴν πρὸς τὸν αὐτῆς Πλάστην. Ἡ μήτηρ ὑπέθετεν ὅτι πάντα ταῦτα εἰς οὐδὲν ἐχρησίμευον, ἢ εἰς τὸ νὰ κάμνωσι τὰ τέκνα τῆς ὀκνηρά· ὅπως δ' αὕτη διῆλθε τοσοῦτον χρόνον ἄνευ τούτων, οὕτω καὶ τὰ αὐτῆς τέκνα λίαν εὐκόλως ἠδύναντο νὰ πράξωσι τὸ ἴδιον.

(1). Ὅρα τινὰ τῶν ἔργων του τούτων ἐν Εὐαγγελ. Κήρ. φύλλ. 76βρίου καὶ 86βρίου 1863, σελ. 415.

Τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον ἀνηγέρθη παρά τινος Κυρίας σχολεῖον, οὗ διευθύντρια ἦτο ἡ Κυρία Betty Creu. Μετὰ παρέλευσιν δὲ μηνῶν τινῶν ἡ ἀνεγείρασα τὸ σχολεῖον Κυρία με ἀπορίαν τῆς ἔβλεπεν ὅτι οὐδὲν τῶν τέκνων τῆς οἰκογενείας Vilmet ἐσύχναζεν εἰς τὸ σχολεῖον. Περιδιαβάζουσα ἐσπέραν τινὰ ἔφθασε μέχρι τῆς οἰκίας των καὶ εἶπε πρὸς τὴν μητέρα ὅτι ὑπῆγεν ἐπίτηδες ἵνα τῇ γνωστοποιῆσῃ τὴν παρ' αὐτῆς ἀνεγερσιν σχολεῖου εἰς τὴν συνοικίαν, καὶ ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἴδῃ τὰ τέκνα τῆς συχναζόμενα εἰς αὐτό, καὶ μάλιστα τὴν πρωτότοκον θυγατέρα τῆς. «Πολὺ τὸ εὖχομαι, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ· ἀλλὰ πρὸς τί θὰ ὠφελήσῃ τοῦτο;— «Τί λέγετε; ἀντεῖπεν ἡ εὐεργετὶς Κυρία, θέλω τὴν διδάξῃ τὴν καλλιτέραν μάθησιν, τὴν ὁποίαν δύναται εὐκόλως νὰ ἀντιληφθῆ, τουτέστι νὰ φοβῆται τὸν Θεὸν καὶ νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολάς του.»— «Πολὺ μᾶλλον ἤθελον προτιμήσει, εἶπεν ἡ μήτηρ, νὰ τὴν διδάξετε νὰ φοβῆται ἐμὲ καὶ νὰ φυλάττῃ τὸν λόγον ἐμοῦ· ἀλλ' ὁμῶς αὕτη οὐδαμοῦ θὰ ὑπάγῃ. Ἐν τούτοις ἡ ἀγαθοεργὸς Κυρία ἐδοκίμασε πολὺν κόπον ὅπως τὴν καταπέσῃ νὰ μεταβάλλῃ γνώμην.

Ἡ δυστυχεῖς Esther φύσει γλυκεῖα καὶ εὐαίσθητος ἐστενοχωρεῖτο ἀκροαζομένη τὴν συνδιάλεξιν ταύτην· ἀλλ' ἐπὶ τέλους μετὰ πλείστης ὀσης εὐχαριστήσεως εἶδεν ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ἔστερξε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ σχολεῖον. Εἰς ὀλίγου δὲ χρόνου διάστημα τασοῦτον ἐπροώδευσεν, ὥστε ἐθεωρεῖτο ἡ πρώτη τῶν μαθητριῶν. Διὰ τὴν ὑπεροχὴν ταύτην οἱ γονεῖς ἐκδικούμενοι τὴν ἐπεφόρτιζον ἐπιπόνους ἐργασίας, ἀλλὰ ἐξεπλήττοντο διότι τὴν ἔβλεπαν πάντοτε εὐπειθῆ καὶ προσεκτικὴν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῦ ἠναγκάζοντο καὶ αὐτοὶ νὰ γίνωνται ἔτι δραστηριώτεροι. Καὶ τοὶ δὲ τὴν ἐπεβάρυνον με πολλὰς καὶ κατεπειγούσας ὑποχρεώσεις, οὐχ ἤττον αὕτη εὕρισκεν εὐκαιρίαν νὰ μελετᾷ τὴν κατήχησιν τῆς, καὶ τὰ ἄλλα στοιχειώδη βιβλία, ἅτινα τῇ ἐνεπιστεύθησαν. Αἱ ἀρεταὶ τῆς κόρης ταύτης, ἡ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος ὅλος τῇ ἀπένεμε καὶ ἡ γλυκύτης καὶ ἀγαθότης τοῦ χαρακτῆρος τῆς βαθεῖαν περιεποίησιν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν βαρβάρων γονέων τῆς. Ἡ ἐπομένη περίστασις τοὺς συνεκίνησεν ἔτι βαθυτέρον. Ἰπῆρχεν ἔθος καθ' ὃ τὸν Μάϊον μῆνα τὰ παιδία ἐνεφανίζοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν με νέα φορέματα, τὰ ὁποῖα ἠγόρευον διὰ τοῦ καρ-

ποῦ τῆς οἰκονομίας. Ἡ ἐν λόγῳ κόρη ἐκέρδιζε δύο σελλίνια ἀνά πᾶσαν ἑβδομάδα, τὰ ὅποια παρέδιδεν εἰς τὴν μητέρα τῆς, κρατοῦσα δὲ ἑαυτὴν τέσσαρα μόνον σκοῦδα, διότι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἔπρεπε νὰ ἀπαρτίσῃ ἀναγκαίαν ποσότητα πρὸς ἀγορὰν τῆς νέας ἐνδυμασίας. Ἐνῶ δὲ διὰ παντοίων μέσων προσεπάθει νὰ προμηθευθῇ τὸ ποσὸν αὐτό, ὁ πατὴρ εἰσερχόμενος ἡμέραν τινα εἰς τὴν οἰκίαν τὴν παρεκάλει νὰ τῷ δανείσῃ χρήματά τινα, τὰ ὅποια ὑπέσχετο νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν ἐπαύριον. Ἡ θυγάτηρ ἀγογγύστως τῷ ἔδωκε πᾶν ὅ,τι εἶχεν. Οὗτος δὲ πορευθεὶς εἰς καπηλεῖον ἀντὶ νὰ πῆι κατὰ τὸ σῦνθηες, ἔπαιξε καὶ ἀπώλεσεν εἰς τὸ παιγνίδιον ὀλόκληρον τὴν ποσότητα· ὅτε δὲ ἐπέστρεψε καὶ ὡμολόγησεν εἰς τὴν θυγατέρα του τὰ συμβάντα ἀτάραχος, αὕτη τὴν ἐλαχίστην δὲν ἔδειξε δυσἀρέσκειαν, ἀλλὰ τῷ ἐξέφρασε τὴν εὐχαρίστησίν τῆς ὅτι ἡ ἐν τῷ παιγνιδίῳ ἀπώλεια τῶν χρημάτων τὸν ἐμπόδισε τοῦ νὰ πῆι.

Ἄλλ' ἡ ἐφορτάσιμος ἡμέρα ἔφθασεν· ἡ δὲ δυστυχὴς κόρη εὗρέθη εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν. Μὴ ἐπιθυμοῦσα κατ' οὐδένα τρόπον νὰ φανῇ ὅτι ἐνεκα φιλαυτίας παρημέλησε τὸ καθήκον τῆς, ἐνεδύθη τὴν ὀλιγώτερον τετριμμένην ἐσθῆτα ἐξ ὅτων εἶχε, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ πατὴρ λυπούμενος διὰ τὸ ἄδικον ὅπερ τῇ ἐπροξένησε καὶ θέλων νὰ ἀνακουφίσῃ ὀλίγον τὴν θλίψιν του, τὴν ἐσυνώδευσε διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔνθα ἡ διευθύντρια τῆς σχολῆς ἐφιλοδώρησεν εἰς τὴν κόρην ἐνώπιον τοῦ πατρὸς αὐτῆς ὡραῖον βιβλίον καλῶς δεδεμένον πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀμιμῆτου διαγωγῆς τῆς. Τοῦτο συνεκίνησεν ἔτι μᾶλλον τὸν πατέρα.—Ἐπιστρέψασα δ' εἰς τὴν οἰκίαν παρετηρήθη παρὰ τῆς μητρός τῆς φέρουσα παλαιὰν ἐσθῆτα. Τί ἔκαμες τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐτύναξες διὰ νὰ ἀγοράσῃς νέαν; τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ. Ἡ δυστυχὴς θυγάτηρ μὴ θέλουσα εὐψεύσθῃ, οὔτε τὸν πατέρα τῆς αἴτιον νὰ δείξῃ, ἐσιώπη· ἀλλ' ἡ μήτηρ ἀπανθρώπως ἤρχιτε νὰ τὴν μαστιγώσῃ. Ἐν τούτῳ φθάνει ὁ πατὴρ καὶ ἀμέσως ὀρμᾷ ὅπως τὴν ἐμπόδισῃ. Τότε ἤρχιτε ζήτησάτη σκηνὴ μεταξὺ τῶν συζύγων, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐροῦσα εὐκαιρίαν ἡ κόρη ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ γονυπετήσασα παρὰ τῇ κλίνῃ τῆς, ἤρχιτε νὰ προσεύχεται.

Ἄμα δὲ ἡ σκηνὴ ἔλαθε πέρασ, ὁ πατὴρ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του ὅπως τῇ φανερώσῃ τὴν ἐνδόμυχόν του θλίψιν, τὴν ὁποίαν ἤσθάνετο διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν ἀδικίας του· ἀλλ' αἴφνης ἀκούει ταύτην ἠμιλοῦσαν, καὶ οὐδόλω; διστᾶζει νὰ πιστεύσῃ ὅτι οὔτε κατὰ

τῶν γονέων τῆς ἐμεμφιμοίρει, οὔτε εἰς δάκρυα ἐδίδοτο.

Μέγας ὀπῆρξεν ὁ θαυμασμὸς τοῦ δυστυχούς πατρὸς, ὅτε ἤκουσε διὰ τῆς ἡμικλείστου θύρας τὴν δέησιν ταύτην. «Θεέ μου, σπλαγχνίσθητι τοὺς γεννήτοράς μου, καὶ δίδαξόν με ὅπως καλλίτερον αὐτοὺς ἀγαπῶ καὶ εὐδαίμονας καθιστῶ. Περιφρούρησον αὐτοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην σου, ὅπως οὐδέποτε δοκιμάσωσί τι δυστύχημα. Τοὺς πόνους αὐτῶν μόνῃ ἄς ὑποφέρω!» Μόλις ἐτελείωσε αὐτὴν τὴν φράσιν καὶ ὁ πατὴρ ἀμέσως ἀνοίξας τὴν θύραν ἔπεσε πλησίον τῆς θυγατρὸς του γονυπετής· κλαίων δὲ τὴν ἔθλιψεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν διδάξῃ πῶς νὰ προσεύχεται πρὸς τὸν Θεόν.

Τὴν ἠθικὴν ταύτην μεταβολὴν τοῦ πατρὸς μετ' οὐ πολὺ ἐμιμήθη καὶ ἡ μήτηρ· ὥστε ἡ πρότερον τοσοῦτον βάρβαρος καὶ τοσοῦτον ἀγρία αὕτη οἰκογένεια κατέστη τὸ καλὸν παράδειγμα ὀλοκλήρου τῆς συνοικίας, τὸ μᾶλλον πεφιλημένον ἀνδρόγυνον, καὶ οἱ γενναιότεροι τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς στενοχωρίας αὐτῶν. » Σοφαι γυναῖκες ὠκοδόμησαν οἴκους» (Παροιμ. XIV. 1).

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Κ. Δ. Ἀποστολίδου).

Περὶ τραπεζῶν.

Τράπεζα καλεῖται δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον καταθέτονται κεφάλαια πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἐμπορίου. Αἱ ἐργασίαι τῶν τραπεζῶν περιστρέφονται ἰδίως εἰς τὸ νὰ δανείζωσι χρήματα, λαμβάνουσαι εἰς παρακαταθήκην πολύτιμα εἶδη ἢ ὑποθήκην ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν καὶ τράπεζαι γύρου ἢ παρακαταθήκης, εἰς τὸ νὰ ἐκδίδωσι τραπεζινὰ γραμμάτια, ἅτινα κυκλοφοροῦσιν ἀντὶ νομισμάτων, καὶ ἐπὶ τέλος νὰ προεξοφλῶσι συναλλαγματικὰς ἢ παντὸς ἄλλου εἶδους ἐμπορικὰ γραμμάτια.

Ἐξάγομεν ἐκ τῶν συγγραφέων ὅτι αἱ τράπεζαι ἦσαν γνωσταὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πλουσιωτέρα τράπεζα πατοκαταθήκης τῶν ὄσων ὑπῆρξαν ποτὲ ἐν Ἑλλάδι. Ἐν Ρώμῃ ὑπῆρχον οἱ οὕτω καλούμενοι *argentarii* ἀργυραμοιβοὶ (σαράφιδες), οἵτινες ἐδέχοντο χρήματα καὶ ἐπλήρωνον τόκον ἐπ' αὐτῶν.

Ἐκ τῶν νεωτέρων τραπεζῶν ἡ τῆς Βενετίας ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαιότερα τῆς Ἑυρώπης· ἐσυστήθη δὲ κατὰ τὸν 12 αἰῶνα καὶ κατηργήθη εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ Γάλλοι κατέστρεψαν τὴν Ἑνετικὴν δημοκρατίαν. Κατὰ δεύτερον λόγον διεκρίθησαν αἱ τράπεζαι τῆς Γενούης, ἡ τοῦ Ἀμστελοδάμου καὶ ἡ τοῦ Ἀμβούργου. Ἡ τρά-

πεζα τῆς Ἀγγλίας συστηθεῖσα κατά τὸ ἔτος 1694 ἔλαβε πρώτη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν νὰ ἐκδίδῃ γραμμάτια. Κατ' ἀρχὰς τὰ κεφάλαια αὐτῆς ἐσυμποσοῦντο εἰς 1,200,000 λ. στ. σημερον ὑπερέβησαν τὰ 30,000,000. Ἡ τράπεζα τῆς Γαλλίας ἐβεβλιώθη ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, τὰ δὲ κεφάλαια αὐτῆς ὑπολογίζονται εἰς 100,000,000 φράγκα διηρημένα εἰς ἑκατὸν χιλιάδας μετοχάς. Αἱ τράπεζαι τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, Ῥωσσίας, Αὐστρίας, καθὼς καὶ ἡ τράπεζα τῶν Ἑνωμένων πολιτειῶν θεωροῦνται ὡς αἱ πλουσιώτεραι τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἑλληνικὴ τράπεζα συστηθεῖσα τὸ ἔτος 1841 ὠφέλησεν ἐπαισθητῶς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ κεφάλαια αὐτῆς συμποσοῦνται εἰς 5,000,000 δραχμῶν διαιρούμενα εἰς χιλιάδας μετοχάς ἀνὰ 1000 δραχμὰς ἑκάστη. Αἱ ἐργασίαι αὐτῆς συνίστανται εἰς προεξοφλήσεις συναλλαγματικῶν, εἰς δάνεια ἐπὶ ὑποθήκῃ καὶ μὲ τόκον 5 0/0, καὶ τέλος ἐκδίδει τραπεζικὰ γραμμάτια πληρωτέα εἰς τὴν ἐμφάνισιν των.

Ἐν ἄνθρωπος, αἱ ἀνάγκαι καὶ τὰ καθήκοντά του.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Ν. Α.)

§ 1. Ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα καὶ ἐνέπνευσε εἰς αὐτὸ τὴν ψυχὴν. Τὸ σῶμα γεννᾶται, αὐξάνει, ἀποθνήσκει, διαλύεται· ἡ ψυχὴ ὅμως ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει, δηλ. εἶνε ἀθάνατος.

§ 2. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ψυχὴ εἶνε καθαρὸν πνεῦμα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ᾔηνε ὀρατῆ, οὔτε ψηλαφητῆ, οὔτε ὕλικῶς αἰσθητῆ.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου αἰσθάνεται, σκέπτεται, κρίνει, φαντάζεται τὰ πράγματα, ἐνθυμεῖται τὸ παρελθόν, εἶνε ἐλευθέρη νὰ θέλῃ τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν καὶ διατάττει τὸ σῶμα νὰ πράττῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, δηλ. ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε αἰσθητικὴ, σκεπτικὴ, — ἔχει διάνοιαν, νοῦν καὶ θέλησιν.

§ 3. Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου σύγκειται ἀπὸ πολλὰ μέρη καὶ μέλη, διηρημένα κάλλιστα. Τὸ ὑψηλότερον μέρος του εἶνε ἡ κεφαλὴ, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τὸν λαιμόν. Ὁ δὲ λαιμὸς ἐνώνεται μὲ τὸν θώρακα ἢ τὸν κορμόν. Τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ θώρακος ὀνομάζεται στῆθος, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ ράχις ἢ τὰ νῶτα. Ἰπὸ τὸ στῆθος εἶνε ἡ

κοιλία καὶ εἰς τὰ δύο πλάγια αὐτῆς εἶνε αἱ πλευраί.

Ἀπὸ τοὺς ὤμους, οἱ ὅποιοι εἶνε εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ θώρακος, ἐξέρχονται αἱ βραχίονες, οἵτινες ἐκτείνονται καὶ τελειοῦν ὅπου ἀρχίζει νὰ πλατύνεται ἡ παλάμη τῆς χειρὸς.

Ἡ κεφαλὴ, ὁ λαιμὸς, τὸ στῆθος, οἱ ὤμοι, ἡ κοιλία καὶ ἡ ράχις στηρίζονται εἰς τοὺς μηρούς καὶ εἰς τὰς κνήμας, αἵτινες στηρίζονται ἐπὶ τῶν ποδῶν.

Τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἀνθρώπινου σώματος σύγκεινται ἀπὸ ὕλας στερεάς, ἢ τοῦ σκληροῦ, καθὼς εἶνε τὰ ὀστά· ἀπὸ μέρη ἀπαλά, καθὼς εἶνε τὸ κρέας καὶ τὰ νεῦρα, καὶ ἀπὸ ὕλας ὑγρῆς, δηλ. ἀπὸ αἷμα καὶ ἄλλα ὑγρά. Τὸ δὲ δέρμα καλύπτει ὅλον τὸ σῶμα.

§ 4. Ἀνάστημα καὶ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ μᾶλλον ἀριόζον εἰς αὐτὸν ἀνάστημα. Ἄν ἦτο μικρότερος, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ δαμάσῃ τοὺς ἔππους, τοὺς ταύρους καὶ ἄλλα ζῶα, οὔτε νὰ τὰ καθιστᾷ ὠφέλιμα εἰς ἑαυτὸν. Δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συνάξῃ εὐκόλως τοὺς καρπούς τῶν δένδρων. Ἄν ἦτο ὑψηλότερος, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σταθῇ κυρτωμένος πολὺν καιρὸν ἐπὶ τῆς γῆς· ὅθεν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καλλιέργησῃ μὲ ἐπιμέλειαν τὰ γεννήματα τὰ χόρτα καὶ τὰς ρίζας (α), ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρέφεται.

Χάριν τῆς ἰσορροπίας, τῆς ἐλαστικότητος, τῆς εὐκαμψίας καὶ εὐρωστίας τῶν ἰδίων του μελῶν, ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἴσταται ὀρθὸς εἰς τοὺς πόδας· δύναται νὰ περιπατῇ, νὰ κάθηται καὶ νὰ ἐξαπλῶνεται· δύναται νὰ χειρονομῇ, νὰ τρέχῃ, νὰ περᾶ, ν' ἀναρριχᾶται, νὰ κολυμβᾷ καὶ νὰ ὀλισθαίνει. Ὁ ἄνθρωπος ὑψώνει καὶ χαμηλώνει τὴν κεφαλὴν, τὴν περιστρέφει πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερά, κατὰ τὴν ἀνάγκην του, ἐκτείνει ἢ συμπύπτει τοὺς βραχίονας, τοὺς δακτύλους καὶ τὰ σκέλη, ἢ κάμπτει καὶ συστέλλει τὸ σῶμα.

Ὁ ἄνθρωπος φέρει τὴν κεφαλὴν ὑψηλά· ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς καὶ διαπεραστικοὺς, τὸ στῆθος πλατύ, τοὺς βραχίονας ἰσχυροὺς, τὰς χεῖρας εὐρώστους καὶ εὐκάμπτους, τὸ βῆμα ἐλεύθερον καὶ ἄλλοτε μὲν ταχύ, ἄλλοτε δὲ σοβαρὸν καὶ βραδύ. Ταῦτα τὰ προτερήματα ἠνωμένα μὲ τὰ τῆς ἐσωτερικῆς κατασκευῆς του καὶ μὲ τὸ λογικὸν καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον τὸ ὠραιότερον δημιούργημα, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν ἐπὶ τῆς γῆς, Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ βασιλεὺς τῆς γῆς.

(α). Τὰ γογγύλια, τὰ δαυκία (χαβούσια), τὰ γεώμηλα, τὰ κοκκινόγαυλια κλπ. ὀνομάζονται ρίζαι.

ΣΙΜΕΩΝ ΣΙΝΑΣ.

Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1825 εἰς Βιέννην ἐκ γονέων Ἑλλήνων, καταγομένων ἐκ Μακεδονίας. Ὑπέρπλουτος, ἐδῶρθη ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια φράγκων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ σήμερον κτίζει ἐν Ἀθῆναις τὸ λαμπρὸν μέγαρον τῆς μελλούσης Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΟΥΣΤΟΞΥΔΗΣ.

Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρα τῇ 6 Ἰανουαρίου 1785. Μόλις δεκαπενταετῆς μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐστέφθη νομοδιδάκτωρ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Παταβίου τῷ 1805, δηλ. εἰκοσαετῆς. Ἡ περὶ τὴν φιλολογίαν, ἰδίως δὲ περὶ τὴν ἱστορίαν, σπανία αὐτοῦ ἐπίδοσις ἐφειλίχυσεν

οὐ μόνον τὴν προσοχὴν ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν διασημοτέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ἱταλῶν λογίων καὶ ποιητῶν, ὥστε τῷ 1804 καὶ 1805 ὠνομάσθη μέλος τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας καὶ τῆς Φλωρεντινῆς Ἀκαδημίας. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Κέρκυραν ἤρχισε νὰ παραδίδῃ ἀμισθῶς ἐν τῷ Δυκεῖ μαθήματα φιλολογίας καὶ συγχρόνως ἐδημοσίευσεν ἱστορικὰς τινὰς εἰδήσεις περὶ τῆς πατρίδος του. Τὸ πρῶτον τοῦτο δοκίμιον τῆς πατρίου ἱστορίας τοσοῦτον ἤρρεσεν, ὥστε ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν δημοσίευσίν του ἡ Γερουσία τῆς Ἐπτανήσου ἀνηγόρευσε τὸν νέον συγγραφεὴ ἱστοριογράφον τῶν νήσων μὲ μισθὸν τριάκοντα διστηλῶν, ὃ δὲ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος Α' πρὸς ὃν ὁ Μουστοξύδης προσεφώνησε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πόνημα, ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ ἁγίου Βλαδιμηρίου.

Ἀποδημήσας ἐκ δευτέρου εἰς τὴν Ἱταλίαν, ἐπισκέφη τοὺς Παρισίους καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς Μεδιόλανα, ἐνθα κατὰ τὸ 1811 καὶ 1814 ἐξέδωκε δύο τόμους τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν μελετῶν ὑπὸ τὸν τίτλον *Illustrazioni Corciresi*· ἀνεκάλυψε δὲ καὶ ἐδημοσίευσεν ἀνεκδότον ἀπόσπασμα τοῦ περὶ Ἀντιδόσεως λόγου τοῦ Ἰσοκράτους (1812). Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἐποχὴν διωρίσθη μέλος ἀντιπροστέλλον τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας, ὡς καὶ τῶν βασιλικῶν Ἀκαδημιῶν τοῦ Βερολίνου, τοῦ Μονάχου, τοῦ Ταυρίνου, καὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς τῆς Βίλνας, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἄδεια παρὰ τῆς Ἱταλικῆς κυβερνήσεως νὰ συμβουλευθῇ τὴν μεταξὺ τῆς Ἑνετικῆς πολιτείας καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν αὐτῶν ἀλλοτριῶν, ἐξ ἧς πολλάς ἠρύσθη πολυτιμοτάτας σημειώσεις. Ἐπισκέφη δὲ τῷ 1814 ἐν Ζυρίχῃ καὶ τῷ 1815 ἐν Παρισίοις τὸν ἀείμνηστον Καποδίστριαν. Περιηγήθη ἀκολούθως τὴν Γερμανίαν, καὶ ἐν Σαξωνίᾳ φιλοφρόνως τῷ ἐχορηγήθη ἡ ἄδεια νὰ ἐξετάσῃ τὴν πλουσίαν βιβλιοθήκην τῆς οἰκογενείας τοῦ κόμητος Σουλεμβούργου, τοῦ κατὰ τὸ 1716 ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἐνετικού στρατοῦ καὶ τῶν ἐγγυρῶν ἀνδρείως ὑπεραπέσιαντος τὴν Κέρκυραν κατὰ τῶν καλοκαυρῶν αὐτῆς Ταύρων, μετὰ τὴν περιδείξαν ταύτην ἐξέδωκε τὴν περὶ τῶν τεσσάρων ἔπων τῆς τοῦ ἁγίου Μάρκου ἐν Ἐνετίᾳ μητροπόλεως σοφὴν διατριβήν, καὶ τῷ 1816 ἤρχισε νὰ ἐκδίδῃ ἐν Βενετίᾳ μετὰ Δημητρίου Σχινᾶ τοῦ Βυζαντίου συλ-

λογὴν ἀνεκδότων μὲ φιλολογικὰς σημειώσεις, τὸ δ' ἐπὶ τὸν ἔτος ἐξέδωκε βίους τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ Αἰσχύλου.

Τῷ 1820 ἐδημοσίευσεν ἀωνύμως γαλλιστὶ τὰ κατὰ τὴν ἀπάνθιστον πώλησιν τῆς Πάργας. Προδοθεὶς εἰς τὸν τότε Ἄγγλον ἀρμοστήν Θωμᾶν Μαίτλανδ, ἐπαύθη τῆς θέσεως ἀπολέσας καὶ τὰ ὅποια ἐλάμβανε 30 διστηλῶν. Ἄλλ' ἡ ζημία αὕτη μετ' οὐ πολὺ ἀνεπληρώθη, διότι κατὰ πρότασιν τοῦ ἐν Ταυρίνῳ πρέσβεως τῆς Ρωσσίας Μοτςενίγου, ὁ τότε ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς αὐτοκρατορίας ταύτης Καποδίστριος διώρισε τὸν Μουστοξύδην ἀκόλουθον τῆς ἀνωτέρου πρεσβείας καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐν ἀέσει τὰς προσφιλεῖς του μεσαιωνικὰς ἐρεῦνας ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς Ἱταλίας. Τότε ἐδημοσίευσεν καὶ τὴν κλασικὴν εἰς τὸ Ἱταλικὸν μετάφρασιν τοῦ Προδότη, πλουτίσας αὐτὴν διὰ σχολείων καὶ σημειώσεων. Συγχρόνως δ' ἐδόθη τὸν φιλέλληνα Γάλλον Φωριέλ καὶ τὸν Ἱταλὸν Θωματαῖον εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν γενομένας συλλογὰς καὶ μεταφράσεις τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων.

Ὀλίγον βραδύτερον κατεχώρισεν ὁ Μουστοξύδης ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τῆς Φλωρεντίας τὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐν αἷς κυρίως ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ δι' ἀκαταμαχίτων λόγων, ὅτι αἱ Ἑλληνικῆ γλώσσα ζῆ διὰ τῶν μᾶλλον ἢ ἦστον περιφανῶν αὐτῆς συγγραφέων, καὶ ὅτι διερχόμενοι τὸ μέγα διάστημα εἴκοσι καὶ ἑπτὰ περίπου αἰῶνων, ἐκ τῶν ἡμερῶν μας ἄχρη τῶν ἀπωτάτων τῆς ἀρχαιότητος, ὅτε ἔζη ὁ Ὀμηρος, οὐδεμίαν ἄλλην γλώσσαν εὐρίσκομεν τοσοῦτον ἀρχοειδῶς ἐπεκτεινομένην ὡς τὴν Ἑλληνικὴν. Ἐγραψε διὰ τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων ἱστορικῶν τοῦ Σενζονίου παράρτημά τι εἰς τὴν ἱστορίαν Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ, καὶ βραδύτερον διὰ ἠρωϊκοκωμικῶν ποιήμα τὸν βίον τοῦ Αἰσώπου.

Τῷ 1829 προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀείμνηστου Κυβερνήτου ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα, ἐνθα ἀνέλαθε τὴν διοργάνωσιν τῶν ἐν Αἰγίνῃ δημοσίων ἐκπαιδευτηρίων, ἅμα δὲ καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ συγγραμματος ἡ Αἰγιναία, καὶ τῆς ἐφημερίδος ὁ Ἑλληνηκὸς Ταχυδρόμος.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καποδιστρίου ὁ Μουστοξύδης ἐπὶ κληθὲν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἰδίας πατρίδος.

Ἐλθὼν εἰς Κέρκυραν ἐξελέχθη τῷ 1833 ἀντιπρόσωπος καὶ ἀμέσως Γερουσιαστὴς τοῦ τετάρτου κοινοβουλίου. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρμοστοῦ Νούγεντ διάλυσιν αὐτοῦ, ὁ Μουστοξύδης διωρίσθη ἀρχὼν τῆς παιδείας· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παραιτηθεὶς τῆς θέσεως ταύτης, ἀνεδείχθη πλέον ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὑποστηρίζων καὶ διευθύνων μὲ σπάνιον θάρρος καὶ σύνεσιν, ἐπὶ τῆς δεσποτείας μάλιστα τοῦ Δούγλα, τὴν πάλην μικροῦ καὶ ἀδυνάτου λαοῦ πρὸς ἀγέρωχον ἀντιπρόσωπον μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς δυνάμεως. Ἐπὶ τέλους οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἐπεφόρισαν τὸν Μουστοξύδην ἢ ἀπέλθῃ εἰς Ἀγγλίαν καὶ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν ὑπουργὸν ἀναφορὰν κατὰ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀρμοστοῦ. Ἐλθὼν περὶ τὰ τέλη Μαΐου εἰς Λονδῖνον εἶδεν ἀμέσως τὸν μαρκήσιον Νορμανθὺ, πρὸς ὃν ἐπερουσίασε καὶ ὑπόμνημα περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἑπτανήσου, ἐν ᾧ καταδείκνυε τὴν τῶν ἐπιπέδων διὰ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1817 παρεβιάσθη ἢ συνήθηκα τῶν Παρισίων, καὶ περαινῶν ἐξήτει τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Συντάγματος τούτου, καὶ τὴν εἰς τὰς νήσους ἀποστολὴν ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς ὅπως ἐξακριβώσῃ τὰς καταχρήσεις τῆς ἀγγλοῦσικῆς κυβερνήσεως. Πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Ἀγγλίαν ὁ Μουστοξύδης, ὁ Δούγλας ἀνέδεικλεν ἐκ νέου τὴν βουλὴν τῆς Ἑπτανήσου καὶ μετὰ μικρὸν διέλυσεν αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀθύρσιμος αὕτη πράξις δὲν ἀπεδείκνυε τὸν Μουστοξύδην ὅστις συνέταξε καὶ ἐπέμψεν εἰς Λονδῖνον, ὅπου ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ τύπου φυλλάδιον, ἐπιγραφόμενον «*Osservazioni sulla dissolutione del VI parlamento, da uno dei suoi membri.*»

Μετ' οὐ πολὺ δ' ἐξέδωκεν ἐν Μελέτῃ «*Confutazione di A. Muxstoxide al Dispaccio κλπ.*» ὅπερ δικαίως ἐπεκλήθη ἡ πολιτικὴ κατ' ἄρχην τῶν Ἑπτανήσων.

Μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησε νὰ ἐνασχολῆται ἰδιωτεύων εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ φιλολογικὰς καὶ ἱστορικὰς μελέτας, ἐκδοὺς σὺν τοῖς ἄλλοις κατὰ τὸ ἔτος 1843 τὸν πολῦτιμον Ἑλληνομνήμονα, ἐν τῷ ὁποίῳ κατεχώριζε πολλοὺς θησαυροὺς τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ 1846, ἐπὶ τῆς ἀρμοστίας τοῦ Σείτωνα, διωρίσθη ἐκ δευτέρου ἱστοριογράφος τῶν Ἰονίων νήσων. Ἐκτοτε δὲ κα-

τεγίνετο εἰς συλλογὴν καὶ τακτοποίησιν τῶν τιμαλφῶν καὶ διεσπαρμένων κειμηλίων τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας.

Ἡ ἕνεκα τῶν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ ἔτους 1849 πρώτη ἐλευθέρᾳ τῶν βουλευτῶν ἐκλογὴ ἐψήφισε τὸν Μουστοξύδην ἀντιπρόσωπον, ἡ δὲ ἀξιοσημειώμενος Βουλὴ ἐκείνη ὁμοφώνως ἐκήρυξεν αὐτὸν πρόεδρόν της. Τὴν θέσιν ταύτην ὁ Μουστοξύδης ἀποιήθη νὰ δεχθῇ· ὀφιαίτερον δὲ ἀντετάχθη ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὡς ὑποψήφιος εἰς τὴν θέσιν ἐπαρχ. ἀκοῦ συμβούλου, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐξελέχθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Κατὰ δὲ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ Μουστοξύδης διωρίσθη ἐκ νέου Ἀρχὼν τῆς παιδείας.

Ἀπεβίωσε δὲ ὁ διακεκριμένος αὗτος τοῦ ἡμετέρου ἔθνους λόγιος ἐν ἔτει 1860, καὶ ἐτάφη πομπωδῶς ἐν Κερκύρᾳ.

(Ἐκ τῆς Νεοελλ. Φιλολ. Κ. Ν. ΣΑΘΑ).

Ὅτι οἱ μεγάλοι ποιηταὶ δυστυχεῖς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Γ. Φραντζῆ).

Δ'.

Plautus—Πλαῦτος. (1).

Μάρκος· Ἄννιος Πλαῦτος (Marcus Annii Plautus), ποιητὴς Λατίνος, ἐγεννήθη ἐν Σαρσίνῃ (Sarsine), πόλει τῆς Ὀμβρικῆς (Ombrie). ἤκμασε δ' ἐν Ρώμῃ περὶ τὰ 160 π. Χ. Ἐνταῦθα διατρίβων ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὰς κωμωδίας αὐτοῦ, τὰς πλείετας ἀπομιμήματα τοῦ Ἐπιχάρμου, φιλοσόφου καὶ ποιητοῦ Σικελιώτου (2), εἰς ἃς μετέδωκεν ἐπιτυχῶς χροιάν ἀττικισμοῦ καὶ ἐνεργείας ἑλληνικῆς. Κρίσι τοι δ' ἀπέκτησε διὰ τῶν συγγραμ-

(1). Συνέχεια ἀπὸ τῆς σελ. 748.

(2) Κατ' ἄλλους ὁ Ἐπιχάρμος ἦν ποιητὴς κωμικὸς καὶ πυθαγόρειος φιλόσοφος, ζήσας εἰς Σικελίαν κατὰ τὸν 5ον π. Χ. αἰῶνα ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ἰέρωνος Αὐτοκράτορος τῶν Συρακουσῶν. Ὁ χαρακτὴρ τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ ἀγνοεῖται. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἦνε πολιτικός, ἐπειδὴ ἐξῆ πλησίον βασιλέως. Ἀποδίδου-

μάτων αὐτοῦ πλοῦτον ἰκανόν, ὅμως ὑπὸ τοῦ κέρδους παρακινούμενος ἐγκατέλειψε τὰ γράμματα καὶ παρεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον.

Ἀναλαβὼν λοιπὸν ἐμπορικὴν τινα ἐπιχείρησιν, ἐπίπνον καὶ ἄγονον, ἀπώλεσε τὸν πλοῦτον, ὃν εἶχεν ἀποκτήσει διὰ τῆς μεγαλοφίας αὐτοῦ. Ὅθεν ἀπογυμνωθεὶς παντελῶς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ἐλπίζων ὅτι ἐμελλε νὰ εὕρῃ ἐκεῖ καταφύγιον, ὡς ἐκ τῆς προτερας ὑπολήψεως, ἧς ἀπελάμβανεν ἕνεκα τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ προτερήματος. Ἀλλ' ἠπατήθη· διότι ὁ ἔνδοξος ἄνθρωπος ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον ἀπολαμβάνει τῆς ὑπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐμπνευσμένης ὑπολήψεως καὶ συμπαθείας· ἐπειδὴ ἡ ἐκ τοῦ νεοφρονοῦς αὐτῆ γεννωμένη εὐνοια ἐξαφανίζεται, ἐξασθενούσης τῆς εὐχαριστήσεως, ἧς αὐτῆ πρόξενος ἐγένετο. Διὸ καὶ ὁ Πλαῦτος ἐπανελθὼν οὐδὲν ἄλλο εὗρεν ἐν Ρώμῃ εἰμὴ καρδίαν πεπαγωμένην· ἐπομένως κατήντησεν εἰς τσαύτην ὑπερβολικὴν ἔνδειαν, ὥστε ἠναγκάσθη, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ὑστερούμενος, νὰ γίνῃ δοῦλος μισθωτὸς παρά τινα ἀρτοποιῶν, μεταχειριζομένῳ αὐτὸν εἰς τὸ νὰ γυρίῃ τὸν χερσόμενον (1). Ὁ Βάρρων (Varron), ὁμιλῶν περὶ τῆς αξιοσημειώτου ταύτης πράξεως, προσθέτει ὅτι ὁ ποιητὴς ἐπεχείρει προσέτι νὰ συνθέσῃ καὶ κωμωδίας, ὑποκλέπτων ὥρα τινὰς ἐκ τῆς ἐπιπάνου ποιητικῆς ἐργασίας. Εἶνε δ' ἄγνωστον ἂν ἐτελείωσε τὸν βίον αὐτοῦ ἐν τοιαύτῃ ἔνδειᾳ. Ἥτις βεβαίως ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ἔτι μᾶλλον ἀνυπόφορος, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶχεν εὐχαριστηθῆ εἰς τὸ νὰ ἦνε εὐτυχῆς καὶ ἀνεξάρτητος, ἔχων τὸν μέτριον ἐκείνου πλοῦτον, τὸν τοσοῦτον ἐπαινούμενον ὑπὸ τοῦ Ὁρατίου.

Σώζονται αὐτοῦ κωμωδίαί εἰκοσιν. Ὁ ποιητὴς οὗτος ἐτιμῆθη γενικῶς ὑπὸ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ διὰ τὴν καθαρότητα, τὴν ἐνέρ-

σιν εἰς αὐτὸν πολλὰς συγγραφὰς περὶ φιλοσοφίας καὶ ἰατρικῆς. Ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλίνιος ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ ὡς εἰσαγαγόντιος εἰς τὸ ἕλλ. ἀλφάβητον τὸ Θ καὶ τὸ Χ. Σ. Μ.

(1) Οἱ νερόμυλοι καὶ ἀνεμόμυλοι εἶνε ἐφευρέσεις νεώτερας. τότε δὲν ἐγίνωσκον νὰ ἀλέθωσι τὸν σῖτον δι' ἄλλου μέσου, εἰμὴ διὰ τοῦ βραχίονος. Μρὸς τὴν ἐργασίαν δὲ ταύτην μετεχειρίζοντο πολλοὺς ἀργυρωνήτους καὶ, ὡς φαίνεται, τοὺς ἔνδοξοι πολίτας, ἐπὶ τινι μισθῷ.

γειαν, τὴν ἀφθονίαν, καὶ τὴν γλαφυρότητα τοῦ λεκτικοῦ. Ὁ Βάρρων ἔλεγεν ὅτι, ἂν αἱ Μοῦσαι ἤθελον νὰ ὁμιλήσασσι λατινιστί, ὤφειλον νὰ δανειθῶσι τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλαῦτου. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κικέρων ἐθαύμασε τὸν πολιτικὸν αὐτοῦ τρόπον καὶ τὴν τελειότητα τῶν ἀστείμων αὐτοῦ.

Ἐντούτοις ἐπὶ Αὐγούστου, ὅτε ἡ φιλοκαλία τῶν γραμμάτων εὐρίσκετο εἰς τὰς μεγάλας αὐτῆς προσδούς, ἐμειψήσαν τὸν ποιητὴν τοῦτον, διὰ τὴν στιχουργίαν αὐτοῦ, διὰ τινὰς ἀστείμους τάπεινους καὶ ἀνουσίους, διὰ σκώμματα ἀχρεῖα, λογοπαίγνια γελοῖα βωμολοχίας χονδρῆς καὶ ἀχρειολογίας ἀνυπόφορος. Ἀλλ' αἱ μομαὶ αὐταὶ δὲν ἐμποδίζουσιν ἡμᾶς τοῦ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ ποιητὴς οὗτος ἔννοεῖ καλῶς τὸν χλευασμὸν, καὶ ὅτι οἱ χαιρεντισμοὶ αὐτοῦ εἶνε ἐπιτυχεῖς.

Ἐχει δὲ τέχνην μὲν ὀλιγωτέραν, πνεῦμα δὲ περισσύτερον ἢ ὁ Τερέντιος· διότι αἱ ραδιοῦργιαί αὐτοῦ εἶνε καλλιτέρα φρονιμημέναί τε περιπέπτονα ζητήματα ποικιλώτερα καὶ ἡ πράξις ζωηροτέρα εἰς τὰς αὐτοῦ κωμωδίας παρὰ εἰς τὰς τοῦ ἀντιζήλου. Ἐν ὅσῳ δὲ ἤμαζον τὰ Λατινικὰ γράμματα, συνήμαζε καὶ ἡ ὑπόληψις αὐτοῦ.

Πλίνιος ὁ νεώτερος καὶ ὁ Κυντιλιανὸς ἀναμνησκονται αὐτοῦ μετ' ἐγκωμίων. Καὶ μετὰ τὴν ἀναγέννησιν δὲ τῶν γραμμάτων αἱ κωμωδίαί αὐτοῦ καθιδύνουσιν εἰς ἐτι τοὺς νεωτέρους· ὁ θεῖος μάλιστα Μολιέρος ἐδανείσθη ἐκ τῆς πηγῆς ταύτης πολλὰς θέσεις καὶ χαρακτῆρας, ἅτινα ἐκόσμησε καὶ ἐτελειοποίησε·

«tout ce qu' il a touché se convertit en or

πᾶν ὅτι ἤγγισε (ὁ Μολιέρος) μετεθλήθη εἰς χρυσὸν ἢ λέγει ὁ Βοαλιώ.

Οὗχ ἤττον ὅμως εἶνε ἀληθές ὅτι ὀφείλει πολὺ εἰς τὸν Πλαῦτον, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ τοῦτο.

Ὁ Πλαῦτος εἶχε τσαύτην ὑπερηφάνειαν, ὄσσην καὶ ἰκανότητα. Τὸ δ' ἐπιτάφιον αὐτοῦ, ὅπερ δυσκολεῖται τις νὰ πιστεύσῃ, συνέθεσεν αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐὰν ὁ Βάρρων ἦνε ἀξίπιστος.

« ὁ Πλαῦτος δὲν ὑπάρχει πλέον. Θάλεια (1) »

(1) Ἡ Β' ἢ Η'. τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐφορος τῆς κωμωδίας καὶ τῆς βακχικῆς ποιήσεως. Σ. Μ.

» ὀακρύνει· τὸ θέατρον εἶνε ἔρημον· οἱ γέλωτες,
 » τὰ παίγνια, αἱ Μοῦσαι κλαίουσιν ἐπὶ τοῦ
 » τάφου αὐτοῦ.»

Τὰ εὐγνώμονα ζῶα.

Κλέπτης, περιπλανώμενος εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ εὕρη ἔρμαιόν τι, ἔπεσεν αἰφνης εἰς βάραθρον, τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον, σκεπασμένον ἀπὸ ἐλαφρὸν στρώμα βρύων, δὲν εἶχεν ἰδεῖ. Ἐκπλαγεὶς ἀπὸ τὴν πτώσιν δὲν παρετήρησε κατ' ἀρχὰς εἰς ποίαν συνοδείαν ἢ τύχη, τὸν ἔρριψεν. Ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου, περιφέρων τοὺς ὀφθαλμοὺς τριγύρω του, παρετήρησε μὲ τρόμον λέοντα, πίθηκον καὶ ὄφιν, πεσμένους πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν ἰδίαν παγίδα.

Δυστυχία! ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ ὁ κλέπτης ὄλω; τρέμων, τί θὰ γίνω; Ἐὰν σιωπήσω, τὰ ἄγρια ζῶα θὰ μὲ κάμουν ὠραῖον παιγνίδιον καὶ θὰ διαιρέσουν ἡτύχως τὸ σῶμά μου εἰς τρία μερίδια· ἐὰν κραυγάζω, ἡ φωνή μου θὰ τὰ κάμη μανιώδη· Ἐν τούτοις παρετήρησεν ὅτι οἱ σύντροφοὶ τῆς δυστυχίας δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον φοβισμένοι ἀπὸ αὐτόν. Ἀνέλαβε λοιπὸν ὀλίγον θάρρος, καὶ μὲ γοερὰν φωνὴν ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν ὀδοιπόρος τις ἐπέρνα ἀπὸ ἐκεῖ. Ἦτον ἄνθρωπος συμπαθητικὸς. Ἐτρεξε πρὸς τὰς ἀπελπιστικὰς φωνὰς τοῦ φυλακισμένου καὶ ἔρριψε τὸ σχοινίον εἰς τὸ βάραθρον. Ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅτε ἀντὶ ἀνθρώπου εἶδε πίθηκα πηδῶντα ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ εὐκίνητον ζῶον εἶχεν ἀρτίσει πρῶτον τὸ σχοινίον. Ὁ κλέπτης ἐξηκολούθει νὰ φωνάζη.

«Μὴ λυπῆται διότι μὲ ἠλευθέρωσες, εἶπεν ὁ πίθηκος εἰς τὸν ὀδοιπόρον· ἴσως θ' ἴσοῦ γίνω ὠρέλιμος.» Καὶ ἔφυγε σκιρτῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων τοῦ δάσους.

Τὸ σχοινίον κατέβη καὶ ἐκ δευτέρου. ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ ὀδοιπόρος, σύρων αὐτό, πόσον βιρὺ φερτίον! ἡ δύναμίς μου μόλις ἀντέχει. Λέγων ταῦτα παρετήρησε τὴν χαίτην καὶ τοὺς ὄνυχας λέοντος ὅστις σκιρτῶν λέγει πρὸς αὐτόν: «Εὐχαριστῶ, γενναῖε μου εὐεργέτα, δὲν θὰ μετανοήσης, διότι μὲ εὐηργέτησες.» Ὁ λέων ἀπεμακρύνθη καὶ ἄφησε τὸν ἄνθρωπον βεβητισμένον εἰς φρίκην καὶ

θαυμασμόν. Ὅμως ὁ ὀδοιπόρος ἔρριψε καὶ ἐκ τρίτου τὸ σχοινίον, καὶ πάραυτα παμμεγέθης ὄφης παριτυλίσσεται εἰς αὐτό, καὶ ἀναβαίνει ζωηρῶς εἰς τὸ χεῖλος: «Τύχη! ἐφώναξεν ὁ ὀδοιπόρος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὅλα τὰ τέρατα τοῦ ἄδου ἦσαν κρυμμένα εἰς τοῦτο τὸ βάραθρον;» Φίλε, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ὄφης, ὁ κάκιστος εἶνε ἐκεῖνος ὅστις μένει, δηλ. ὁ ἄνθρωπος. Πίστευσέ με, ἄφησέ τον νὰ χαθῆ. Ἐὰν τὸν σώσης, θὰ φανῆ ἀχάριστος· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ φανῶ τοιοῦτος πρὸς τὸν ἑλευθερωτὴν μου.»

Ὁ γενναῖος ὀδοιπόρος δὲν ἤκουσε τὸ φρόνιμον τοῦτο ζῶον· τὸ σχοινίον κατέβη πάλιν, καὶ ταύτην τὴν φορὰν ὁ κλέπτης ἀνέβη εἰς τὸ φῶς. Ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἑλευθερωτοῦ του, καὶ τῷ ὑπεσχέθη αἰώνιον εὐγνωμοσύνην. Ὁ ὀδοιπόρος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἀφοῦ ἐσήκωσεν εἰς τοὺς ὠμούς σακκὸν ἀργυρίου, τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν πλησίον πόλιν.

Μόλις ἔκχμεν εἴκοσι βήματα καὶ φωνή τις τρομερὰ προσβάλλει τὸ οὖς του. «Ἡ τὰ χρήματα ἢ τὴν ζωὴν σου!» Στρέφει καὶ ἀναγνωρίζει μὲ φρίκην ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ ἔτρωσεν. Ἀποφασίζει νὰ ὑπερασπισθῆ· ἀλλ' ὁ ἀχάριστος τὸν ρίπτει κάτω, τὸν ἀπογυμνώνει καὶ τὸν δένει γυμνὸν καὶ αἱματωμένον εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου μὲ τὸ αὐτὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον τὸν εἶχεν ἀναβιάσει ἀπὸ τὸ βάραθρον.

Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀγανάκτησις ἐμποδίζουν πολὺν καιρὸν τὸν δυστυχῆ νὰ ἐκφωνήσῃ τὰ παράπανά του. Τέλος ἐκβάλλει φωνὴν διαπεραστικὴν. Πάραυτα ὁ πίθηκος σπεύδει διὰ πηδωμάτων, λύει μὲ τοὺς ὀδόντας τὰ δεσμὰ τὰ ὁποῖα ἔτριγον τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας τοῦ εὐεργέτου του, καὶ ὑποστηρίζων αὐτόν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του τὸν ὀδηγεῖ εἰς σπύλιον γειτονικόν. Ὅτε τὸν εἶδε κατήμενον καὶ ὀλιγον ἡτύχον: «ὦ ἑλευθερωτά μου, τῷ εἶπε σκιρτῶν ἀπὸ χαρὰν περὶ αὐτοῦ, βιπέεις ὅτι ἐρύλαξα τὸν λόγον μου;—Φίλε μου, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ὀδοιπόρος, μὲ ἔτρωσες ἐξ ἀνταμιωθῆς, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν πληγὴν μου. Ὅχι.—λέγει αἰφνης ὁ ὄφης ἐξελλίων ἀπὸ ὀπῆν τινα εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου—δὲν θὰ ἀποθάνης· σὲ προσφέρω χόρτον τι, τὸ ὁποῖον θὰ σὲ θεραπεύσῃ παρευθὺς.—Γενναῖον ζῶον, ὑπέλαθον ὁ πληγωμένος, καὶ σὺ ἐπίσης ἐρύλαξες τὸν λόγον σου; ἀλλ' εἶμαι πολὺ ἀδύνατος, πῶς θὰ δυναθῶ νὰ

φθάσω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσου: θά σέ φροτιθῶ εἰς τὴν ράχιν μου, εἶπε φωνή τις μουγγρίζουσα, ἥτις ἐπρασπάθει νὰ φωνῇ γλυκεῖα καὶ προσηνής· ἦτιον ἡ τοῦ λέοντος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρμησεν εἰς τὸ στήλαιον. Ἰδοὺ ἐξηκολούθησε τὸ εὐγενὲς ζῷον, ρίπτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀδοπόρου σάκκον ἀργυρίου, ἰδοὺ ὁ θρῆσαυρὸς, τὸν ὁποῖον ἐπῆρα ἀπὸ τὸν ἀχάριστον κλέπτην, ἀφαρῶν τὴν ζωὴν του. Μεταχειρίσασθε με ὡς ἔκπον ἕως εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσου, καὶ θά ἐξοφλήσωμεν.

« Δέχομαι! εἶπεν ὁ ὀδοπόρος συγκινημένος ἀπὸ θαυμασμόν. Ὑψίστη Θεέ! ποία ἡ δύναμις τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὄντα, τὰ ὅποια ἤθελε τις πιστεύσει ὀλίγον ἐπιδικτικὰ αὐτῆς » καὶ πόσον ὁ ἄθλιος, ὅστις ἐπρόδωσε τὸν εὐεργέτην του, εἶνε κατώτερος τῶν ἀγριωτάτων ζῶων! Ἡ ἀχαριστία εἶνε τὸ αἶσχος τῆς ἀνθρωπότητος. »

Ἄφρονες (1).

Τόσον πολυάριθμα εἶνε τὰ εἶδη τῆς ἀφροσύνης, ὥστε καὶ ἓν μόνον αὐτῶν πολλοστὸν ἂν ἐπεχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν, θά ἐπληρῶμεν τόμον ὀλοκληρον. Τὰ ὄρια ἡμῶν ἐν τούτοις εἶνε στενὰ καὶ μόνον παραγράφους τινὰς ἐπιτρέποντα. Ὅθεν ἀνάγκη νὰ περιορισθῶμεν εἰς γενικότητα, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θά εἴπωμέν τι χρήσιμον, ὅτι θά διεγείρωμεν ὑποψίας, αἵτινες δυνατόν νὰ ὠφελήσωσιν ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι θά θελήσωσι ν' ἀναγνώσωσιν ἐπισταμένως τὰ ὀλίγα ταῦτα.

Πρὶν ἀρχίσωμεν ὅμως, κρέπον ἴσως εἶνε νὰ προτάξωμεν ὅτι μόνον περὶ τῶν εἰδῶν τῆς κατὰ κόσμον ἀφροσύνης, δηλαδὴ τῆς ἐναντίον τῆς παρ' ἀνθρώπων καλουμένης φρονήσεως, προφέκεται νὰ ἐλαλήσωμεν. Ἐθῶνάμεθα ἀπὸ σκοπιᾶς πολὺ ὑψηλοτέρας καὶ μὲ πλατυτέραν ἄποψιν νὰ κάμωμεν λόγον περὶ τοῦ τί ἐστι φρόνησις καὶ τί ἀφροσύνη—ἦτο βεβαίως μεγάλης ἐγκοσμίου φρονήσεως ἀνθρώπος ὁ « πλούσιος ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου εὐφρόνησεν ἡ χώρα » καὶ ὁ ὁποῖος

(1) Ἐκ τῶν ἀναγνωσμάτων τοῦ Συμυρναϊκοῦ Συλλόγου « Ἐλικῶνος. » Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

εἶπε πρὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ « ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου, » ὁ Θεὸς ὅμως εἶπε πρὸς αὐτὸν « ἄφρον, ταῦτα τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ » (1). « Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; » (2) Ἐνταῦθα ἡ φρόνησις εἶνε ἀφροσύνη· ἡ σύνεσις εἶνε μαρτία—ἀλλὰ τὸ θέμα ἡμῶν εἶνε βαθμοῦ χαμηλοτέρου· πρόκειται περὶ τῶν κατὰ τοῦτον τὸν κόσμον ἀφρόνων καὶ ἀφροσύνης. Καὶ διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ προκειμένον, ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν πολυάριθμον τάξιν τῶν φυσικῶν βλακῶν, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην ἐγκεφάλου, καὶ οἵτινες, ἐὰν ἡ πείρα πάντων τῶν παρελθόντων χρόνων ἦνε τοῦ μέλλοντος ἐχέγγιον, θά ἔχωσι χρεῖαν αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἐπίσης. Οὗτοι ἀποτελοῦσι τὴν στενωπέφαλον ἐκείνην κλάσιν, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδὲν οὐδέποτε θέλει προκύψει διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι οὐδὲν οὐδέποτε θέλει εἰσχωρῆσει εἰς αὐτούς. Κοινωνικῶς δυνατόν νὰ θεωρῶνται οὗτοι ὡς εἶδος ἀνθρωπίνων αὐτομάτων, ἅτινα διέρχονται τὴν ζωὴν καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῆς σχεδὸν ὅπως καὶ πᾶσα μηχανὴ ἐκτελεῖ τὴν αὐτῆς ἐργασίαν—ἦτοι ὠθούμενα ὡς ἐκείνη ὑπὸ τῶν περιστάσεων εἰς εἶδος τι καλωμάτος, ἢ τροχιᾶς, ἢ γραμμῆς σιδηρᾶς, ταξιδεύουσι κατὰ μῆκος αὐτῆς χωροῦντα καὶ ὀπισθοδρομοῦντα μέχρι τέλους.

Τοιοῦτοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαντῶνται εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀμαθῶν, ἀνατεθραμμένοι ἵνα διαγῶσιν εἶδος ζωώδους ὑπάρξεως, ὀλίγας μόνον διανοητικὰς ἐργασίας ἢ πνευματικὰς τέψεις ἔχοντες καὶ διερχόμενοι διὰ τοῦ κόσμου οὐδεμίαν συνήθως κλίσιν διεικνύοντες πρὸς πᾶσαν μὴ καθαρῶς σωματικὴν ἡδονήν. Μῆγα ὅμως θά διεπράττομεν αἰάρετημα, ἂν ὑπεθέτομεν ὅτι ἡ κλάσις αὕτη τῶν ἀφρόνων ἀποτελεῖται μόνον ἐξ ἀτόμων ἀνηκόντων εἰς τὰς κοινῶς ὀνομαζομένας χαμηλοτέρας ἢ ταπεινοτέρας τάξεις. Ἀπ' ἐναντίας, οὐκ ὀλίγοι τούτων κατέχουσι σεβιστάς, πολλάκις δὲ καὶ ὑψηλὰς θέσεις, ἀπολαμβάνοντες περιουσίας, εἰς ἣν ἐρρίφθησαν ὑπὸ τῆς φορᾶς περιστάσεων, ὑπὸ τῆς τύχης τῆς γεννήσεως ἢ ὑπὸ γεγονότων ἀνεξαρτήτων τῆς ἰδίας αὐτῶν

(1) Λουκ. ιβ'. 46

(2) Ματθ. ιγ'. 26

δυνάμειος, Οὔτοι εἶνε οἱ τυχεροὶ ἄφρονες, καὶ ἐκ πάντων τῶν βλακῶν, τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, οὔτοι εἶνε κατὰ τινα τρόπον, εἰς οὓς ἐπὶ μᾶλλον ἀνήκουσι τὰ συγχαρητήρια. Ἐνίοτε ἀπαντῶμεν αὐτοὺς εἰς βουλευτήρια, καὶ ἐνίοτε εἰς γερουσίας ἀκόμη, ἀλλὰ συχνότερον εἰς ἱεροφυλακεῖα, εἰς ἐταιριῶν καθιδρύματα ἢ ὡς μέλη ἢ καὶ ἐπὶ διοικητικῶν ἐδρῶν. Ὡς μέλη σωματείων ἐνεργοῦσιν ἀρκετὰ ἀβλαβῶς καὶ εἶνε εἶδος ἀψύχου βίους ἢ ἐρμῆτος (σταβούρας), δίδοντες βαρύτητα καὶ στερεότητα εἰς τὰ πραττόμενα διὰ τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἐπιβαρυντικῆς αὐτῶν σεβασμιότητος. Λάμπουσιν, ἂν μάλιστα φέρωσι καὶ τίτλους ἢ περιτυλίγματα εἰς τὰ αὐτῶν ὀνόματα, ὡς προϊστάμενοι καταστημάτων τινῶν, ὁπότε θέτουσι τὴν ὑπογραφήν αὐτῶν εἰς ἔγγραφα τῶν ὁποίων τὸ ἐμπεριεχόμενον οὔτε γινώσκουσιν οὔτε φροντίζουσι ποτὲ νὰ μάθωσι, καὶ λαμβάνουσι περιοδικῶς τὸν μισθὸν τῶν, κολακευόμενοι τὴν συνείδησιν ὅτι ἐκέρδησαν αὐτόν. Οὔτοι εἶνε οἱ κατ' ἐξοχὴν κολάζουσι τῶν ἀνθρώπων, περιτυλισσόμενοι προσκεφάλαια διὰ τὸν φόβον τοῦ ψύχους καὶ βλαπτοτομοῦμενοι πανταχόθεν, ἔχοντες πολυταλάντους ἀνοικτοὺς λογαριασμοὺς μετὰ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ τῶν· πᾶν δὲ δύσκολον ἔργον εἰς τὴν τῆς ζωῆς πάλην ἐνεργεῖται ὑπὲρ αὐτῶν ὑπὸ ἄλλων. Κοινῶς ἡ εὐτυχὴς αὕτη μερίς ἀποτελεῖται ὑπὸ ἐξαιρέσεων, καὶ ὁμως ἄξιον ἀπορίας πόσον πολυάριθμος εἶνε· σχεδὸν δὲ ὑπάρχει μυστήριον τόσον περίπλοκον, ὅσον ἡ διηγετικὴ εὐπραγία ἀτόμων εἶδους τοιούτου, καὶ ἡ ἐντελής ἄγνοια τῶν ἀνωμυλιῶν καὶ ἀτοπημάτων, τῶν ὁποίων αἴτιοι γίνονται. Οὐδεμίαν κατ' οὐδένα τρόπον εὐρίσκει τις εὐχαρίστησιν μετ' αὐτῶν σχετιζόμενος· μήτε ἐλκύονται· μήτε φροντίζουσι νὰ ἐλκύωσιν ἄλλον· ἀρκούμενοι αὐτοὶ ἐχυτοῖς, δύνανται νὰ πληρῶσι τὴν σφαιρᾶν ἐντὸς τῆς ὁποίας κινουῦνται ἄνευ τῆς βοήθειας ἐτέρου. Ἐὰν τις μετ' αὐτῶν σχετισθῆ, οὐδὲν ἀποκλειστικῶς ὠρελεῖται. Ἀναμασσῶντες πάντοτε τὰ κοινά, οὐδέποτε ἀποτολμῶσι πρωτότυπὸν τινα παρατήρησιν· εἶνε ὁμως ἔτοιμοι νὰ ὑψηλοφρονήσωσι καὶ νὰ κατηγορήσωσι τὴν εἰς ἄλλους ἀπαντωμένην πρωτοτυπίαν ἢ ἐπικίνδυνον νεωτερισμοῦ εἶδος.

Ἀκολούθως ἔρχονται οἱ φαντασμένοι ἄφρονες, οἵτινες φαντάζονται ἑαυτοὺς ἀγχινοὺς καὶ πρὸς ὁποιοδήποτε ἴσους. Ἡ τάξις αὕτη δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν νόσου—εἰς τὰς

προσβολὰς τῆς ὁποίας πολλοὶ ὑπόκεινται κατὰ τὰς πρώτας τοῦ βίου ἡμέρας—εἶδους λέπρας, ἧτις ἐκσπᾶ εἰς τρελλοφαντασιοπληξίαν, καὶ ἧτις ἐκσπῶσα ἐντελῶς καὶ ἀθῶως θεραπεύεται· στραφεῖσα ὁμως πρὸς τὰ ἐντὸς, ὡς οἱ παιδαγωγοὶ λέγουσι, καὶ τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμβαίνει, οὐδέποτε ἰατρεύεται. Τὰ μᾶλλον ἀξιοθρήνητα τῶν θυμάτων ταύτης τῆς ἀταξίας εἶνε οἱ ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι νεανία, περὶ τῶν ὁποίων καὶ ποτε ἀκούομεν, ὅτι, κληρονομοῦντες καταστάσεις μεγάλας, πρὶν ἔτι ἀποκτήσωσι τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς διοικήσιν αὐτῶν ἱκανότητα, πίπτουσιν εἰς κολάκων καὶ ἀπατεῶνων ὄνυχας, τῶν ὁποίων καταντῶσι χηνες, καὶ οἱ ὁποῖοι μαδίζουσιν αὐτοὺς μέχρι τελευταίου πτεροῦ. Καλὸν τοῦλάχιστον ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν φαντασμενοαφρόνων δὲν ἀξίζουσι τὸν κόπον νὰ μαδισθῶσιν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου δύνανται καὶ τρόπον τινα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἤττον ἀξιοθρήνητοι. Ἐὰν ὑπὸ τοιαύτην διατελῶν ὁ φαντασμένος μεταχειρισθῆ εὐτυχῆσιν ἢ ἀπαλλαγῆ, καλῶς· εἰ δὲ μή, τὸ δυστυχὲς πλάσμα διαμένει φθειρόμενον καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν, οἱ δὲ λοιποὶ ἀνάγκη νὰ ὑποφέρωσιν αὐτὸν ὅπως δύνανται.

Ἐχουσί τινα πρὸς τούτους ὁμοιότητα καὶ οἱ ἀνυπόφοροι ἐκεῖνοι μουσομανεῖς λεγόμενοι (*dilettante amateurs*), οἵτινες, μακρὰν τοῦ νὰ φαντασθῶσιν ἑαυτοὺς ἄφρονες, νομίζουσιν ὅτι εἶνε προσωρισμένοι νὰ διδάξωσιν ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Γινώσκοντες ὀλίγα, συμπεραίνουσιν ὅτι γινώσκουσι τὰ πάντα καὶ εἶνε ἔτοιμοι νὰ ἀποφαίνωνται πάντοτε καὶ περὶ παντός. Δυστυχῶς ἡ τῶν αὐτευχαριστημένων ἡμιμαθῶν τούτων τάξις καθ' ἐκίστην πληθύνεται καὶ πρὸς ἀπάσας τὰς διευθύνσεις ἐξαπλοῦται. Εἶνε καλλιτεχνικοί, μουσικοί, νομισματολογικοί, ἀρχαιολογικοί, ἐπιστημονικοί, μεταφυσικοί, ἢ παντοιολογικοί· ὅ,τι δὴποτε ὁμως καὶ ἂν ἦνε καὶ ὁπουδὴποτε καὶ ἂν εὐρίσκωνται, εἶνε ἡ ἀσχημία τοῦ ὀμίλου ἐκείνου, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ ἐξοβελίζωνται. Τὴν ὑπαρξιν καὶ τὰς ἐπιπολαίους αὐτῶν γνώσεις χρεωστοῦσιν, εἰρήσθω καθαρῶς, εἰς τὸ τὰ πάντα εὐκόλα καταστήσαν σημερινὸν σύστημα, δι' οὗ τέχνη, ἐπιστήμη, φιλοσοφία καὶ πᾶσα ἐν γένει γνῶσις, καταβιβασθεῖσα καὶ αὐτοῖς ταπεινοτάτοις πνεύμασι κατέστη προσιτή. » Ἡ φήμισις τῶν τοιούτων δὲν εἶνε εὐκολος, ἂν καὶ ἐνίοτε ἐπιτυγχάνεται ἀπηνῶς πως ὑπὸ παρομοίου ὑπε-

ρεκτραχηλισμένου ἄφρονος πρὸς μεγάλην τῶν παρενραιομένων τέρψιν.

Διακεκριμένη ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἀφρόνων εἶνε καὶ ἡ θέσις τοῦ λόγου, τοῦ ἀνθρώπου δηλονότι ἐκείνου ὅστις ἔχει τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ εἰς ἀκατάπαυστον κίνησιν· Δὸς εἰς αὐτὸν ἀφορμὴν καὶ θέλει λαλεῖ ὥρας ὀλοκλήρους· μὴ δώσης εἰς αὐτὸν ἀφορμὴν, καὶ πάλιν θέλει λαλεῖ (περὶ οὐδενός, ἐννοεῖται) μὲ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς εὐχέρειαν καὶ εὐστροφίαν καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἀπεραντολογίαν. Ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε νὰ λαλήῃ περὶ ἑαυτοῦ· ὀθενδῆποτε δὲ καὶ ἂν ἀρχίσῃ, ἢ ἄλλος τις ἤρχισα, στρέφεται πρὸς τοῦτο τόσον φυσικῶς ὅσον καὶ ἡ μαγνητικὴ βελόνη πρὸς τὸν βόρειον πόλον. Προτιμᾷ νὰ λαλήῃ κακῶς μᾶλλον περὶ ἑαυτοῦ, παρὰ νὰ μὴ λαλήῃ διόλου· καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐπιθυμεῖ ὥστε καὶ οἱ ἄλλοι νὰ πράττωσι πρὸς αὐτὸν τὸ ὅμοιον μᾶλλον, παρὰ νὰ μὴ ἀναφέρωσι διόλου τὸ ἄταμόν του. Τοιοῦτοι ἀνθρώποι φέρονται ὅτι ζῶσι μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λαλώσι· τὸ δὲ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον δεικνύουσι πρὸς τὴν ἀκατάπαυστον φωνασίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοι μετὰ χαρᾶς θα'κατέπαυσον, ἐκδηλοῦται ἐνίοτε καὶ διὰ τρόπου λίαν ἀλλοκότου. Βλέπεις λ. χ. τὸν ἀπεραντολόγον ἐν τῇ τραπέζῃ ἀναλαμβάνοντα μὲν νὰ μοιράσῃ τὸ φαγητὸν εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας, κρατοῦντα δὲ ἐντὸς τῆς παροφίδος τὴν μάχαιραν, ἀφίνοντα αὐτὸ νὰ κρυόνῃ, τοὺς συγκαθημένους περιμένοντας, τὰ πάντα ἐν ἀνωμαλίᾳ, ἐνῶ αὐτός, λησημονῶν τὰ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην χρῆν του, ἀπεραντολογεῖ. Ἀπαντᾷ αὐτὸν ἡμιπνιγόμενον ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι καὶ μὲ γεμάτον τὸ στόμα δὲν παύει τὴν πολυλογίαν, ἢ σηκονόμενον ἀπὸ συμπόσιον σχεδὸν νῆστιν, ἐπειδὴ ἐν φ' οἱ ἄλλοι ἔτρωγον καὶ ἔπινον ἐκεῖνος ἐλάλει. Ὁ Ὀμιλεὺς τόσον πολὺ » εἶπεν ὁ Γ. αὐτῶς δὲν αἰσθάνομαι τὴν γεῦσιν τοῦ φαγητοῦ μου» καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἠδύνατο νὰ προσθήσῃ πλεῖστον ἄλλα, ἐπειδὴ ὁ ἀκαταπαύστως λαλῶν εἶνε τρομερὸς ἐπιλάτης καταστρέφων πᾶν εὐφροσύνης εἶδος.

Μεταξὺ τῶν ἀφρόνων δυνατὸν νὰ καταταχθῶσιν οἱ ἀπερίσκεπτοι· ἐκεῖνοι ἄργοπρόθυμοι ἄφρονες, οἵτινες ἀναλαμβάνουσιν ἔργον τι χωρὶς πρότερον νὰ σκεφθῶσι καὶ σταθρίσωσιν αὐτό, καὶ ἀκολούθως σπαταλώσι τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας τῶν ὑπομένωντες τὴν τιμωρίαν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀπερισκεψίας· οἱ ἀναβάλλοντες ἄφρονες, οἵτι-

νες ἀφίνουσιν «εἰς αὐριον» β, τι ἔπρεπε νὰ πράξωσι σήμερον καὶ καταφθέρουσιν οὕτω τὴν ζωὴν αὐτῶν, περιμένοντες «αὐριον» τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἀνατέλλει· οἱ φατριάζοντες ἄφρονες, οἵτινες συνδέονται μετ' ἀνθρώπων, ἔτους ὁποίους δὲν ἀγαπῶσι, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐκδικηθῶσιν ἄλλους, τοὺς ὁποίους ἀποστρέφονται· οἱ παλαμῆνοι ἄφρονες, οἵτινες θυσιάζουσιν εἰς τὸν διάβολον τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν υγείαν, τὴν ὁποίαν ὁ Πλάστης ἐδώρησεν εἰς αὐτούς· οἱ σφετερισταί, οἵτινες εἰκότως ἀπολακτίζονται, ὅταν φωραθῶσι προσπαθοῦτες νὰ οικειοποιηθῶσι προτερήματα ξένα καὶ νὰ θερίσωσι θερισμόν, τὸν ὅποιον ἄνδρες φρονιμώτεροι· ἐκείνων ἔσπειραν· οἱ πολυτελεῖοι ἄφρονες, οἵτινες ἐξαντλοῦνται μέχρι τελευταίου ὄβελου καὶ καταστρέφουσιν ὄνομα καὶ ὑπόληψιν, ἔτι καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐνίοτε, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τὸ ἐπονείδιστον τῆς ἐπιδείξεως καὶ πασιφανείας πάθος· καὶ οἱ φιλάργυροι ἄφρονες, οἵτινες βεβηλοῦσι τὰ δῶρα τῆς θείας Προνοίας, στεροῦντες ἑαυτοὺς τῆς ἀπολαύσεως, ἢ ἀρνούμενοι τὴν μετάδοσιν αὐτῶν πρὸς ἄλλους.

Ἀκολούθως ἔρχονται οἱ γραμματισμένοι ἄφρονες—διότι εἶνε ἀληθέστατον ὅτι δυνατὸν ὁ ἀνθρώπος νὰ γνωρίζῃ γράμματα, ἔτι δὲ νὰ ἦνε καὶ σοφὸς ὡς πρὸς τι, καὶ ὅμως νὰ ἦνε ἄφρων πρὸς τὰ ἄλλα.— Τί πρέπει νὰ εἰπῶμεν δι' ἑνα φιλόσοφον, ὅστις ἀνατέμνει τὸν ὑλικὸν κόσμον ἢ τὸν ἠθικόν, ἐνῶ αὐτὸς χάνεται ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου τῶν μεταφυσικῶν; Δὲν εἶνε τάχι ὁμοίως πρὸς τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον θραυεῖ τὰ παιγνίδια του διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ μυστήριον τῆς κατασκευῆς τῶν καὶ ἀκολούθως κλαυθμηρίζει ἐπὶ τῶν τεμαχίων, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται πλέον νὰ συνάψῃ; καὶ τὸ μὲν ὅπως καὶ τὸ δὲ εἶνε ἀφροσύνη. Ἄλλ' ἔτι ἀφρονέστερος εἶνε ἐκεῖνος ὅστις ἂν καὶ γνωρίζῃ νόμους τῆς φύσεως, «πιστεύει ὅτι ἡ παγκόσμιος αὕτη δημιουργία ὑπάρχει ἄνευ δημιουργικοῦ πνεύματος.» «Εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ: οὐκ ἔστι Θεός.»

Ἐπάρχουσι προσέτι οἱ ὀξομανεῖς ἄφρονες, αἱ ἀνθρώποι δηλαδὴ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι φήμην καὶ νὰ γίνωσιν ἐξουσιασταὶ παραγνώριζουσιν ἕνεκα τοῦ σκοποῦ τῶν τὰ μέσα καὶ προτιμῶσι πασίγνωστον μᾶλλον παρὰ καλὸν ὄνομα. Πᾶς ὁ ποιῶν τριαυτήν προτίμησιν εἶνε ἄφρων, ὁ δὲ κόσμος ἄς λέγῃ περὶ αὐτοῦ ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃ.

Εἶνε χαρακτηριστικά τινὰ τοῦ ἄφρονος, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ κρύψῃ καὶ διὰ τῆς δειξέως τῶν ὁποίων εὐκόλως ἀναγνωρίζεται. Ἐκθέτομέν τινὰ ἐξ αὐτῶν. Ὁ ἄφρων ὀργίζεται ἄνευ ἀποχωρήσεως αἰτίας, καὶ φυλάττει τὴν ὀργὴν αὐτοῦ ἀκόμη καὶ ὅτε τὸ αἷτιον αὐτῆς πλέον δὲν ὑπάρχει· λαλεῖ ἄνευ σκοποῦ καὶ εὐρίσκει ἡδονὴν εἰς τὸν ἦχον τῆς ἰδίας φωνῆς του· συνδέει σχέσεις μετὰ προσώπων, περὶ τῶν ὁποίων οὐδὲν γινώσκει· ἐξετάζει περὶ πραγμάτων, τὰ ἴποποια δὲν ἐνδιαφέρουσιν αὐτόν, καὶ δμιλεῖ, ὅταν πρέπη νὰ σιωπῇ· δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ διακρίνῃ χαρακτῆρα· εἶνε εὐμετάβλητος ὡς ὁ κειρὸς καὶ ἀκαταπαύστως ἀλλάζει γνώμην, ἐπαινῶν σήμερον ὃ,τι χθὲς ὕβριζε καὶ ὃ,τι αὐριοῦν πάλιν θέλει ἀποκηρύξει. Ἡ εἰς ἄλλον ἀπαντωμένη ὑπεροχὴ ἥτις θέλγει καὶ καθιδύνει τὸν φρόνιμον, ἐρεθίζει, καὶ προσβάλλει αὐτόν, ἐπειδὴ πληγόνει τὴν οἴησίν του. Ἐὰν ἀπαντηθῇ ἄνευ προλήψεων, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει οὔτε ἀρχάς, ἀπορρίψας ἀμφότερα ὡς ἐκ τῆς ἀνικανότητος τοῦ νὰ διακρίνῃ τὰς μετὰ ἐκ τῶν δέ. Καί, διὰ νὰ μὴ ἐκτεινώμεθα περὶ πλέον ἐπὶ τῆς θελκτικῆς ταύτης ὑποθέσεως, εἶνε ἄνθρωπος ὅστις μωρολογεῖ διὰ τὸ παρελθόν, μεγαλαυχεῖ διὰ τὸ μέλλον καὶ συστηματικῶς σπαταλᾷ ἢ καταχρᾶται τοῦ παρόντος.

Τοὺς χαρακτῆρας τούτους δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόζωμεν κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ νὰ ὠρελώμεθα, εἰάν ἔχωμεν τὴν ἀπαιτουμένην δεξιότητα νὰ κάμνωμεν τοῦτο φρονίμως. Ἐὰν ὅμως, λαμβάνοντες αὐτούς, περιερχώμεθα τὸν κόσμον, μετρῶντες ἕνα ἕκαστον δι' αὐτῶν, ὡς διὰ πῆχυν καὶ κανόνος, καὶ ὑποτάσσοντες πάντα τὸν προστυγχάνοντα ὑπὸ τὴν σημαία αὐτῶν, τότε διατρέχομεν μέγιστον κίνδυνον νὰ καθιέσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἕνεκα τοῦ κόπου μας τούτου, θέσιν τινὰ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀφρόνων. Θὰ ἦτο ἴτως προτιμότερον νὰ ἐμελετῶμεν αὐτοὺς τατὰ μόνους, νὰ ἐφηρμόζωμεν τινὰς ἐξ αὐτῶν εἰς ἡμᾶς αὐτούς, καὶ μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν νὰ ἐφροντίζωμεν περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἡμῶν ἀπὸ ἐκείνης τῆς τάξεως, εἰς ἣν θὰ ἐβλέπομεν ὅτι ἀνήκομεν.

Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος.

Ἐγεννήθη τῇ 27 Αὐγούστου 1780 ἐν Τσαριτσάνῃ τῆς Θεσσαλίας ἐκ πατρὸς Κυριακοῦ πρεσβυτέρου καὶ οἰκονόμου τῆς Ἐπισκοπῆς Ἐλασσῶνος, καὶ μητρὸς Ἀνθῆς. Ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ λογιλοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὰ ἱερά γράμματα καὶ τὴν ἑλληνικὴν καὶ λατινικὴν γλῶσσαν, τὴν δὲ γαλλικὴν παρὰ Ζήση Κάβρα ἱατροῦ ἐξ Ἀμπελακίων. Δωδεκαέτης προεχειρίσθη Ἀναγνώστης καὶ ἐξεφώνησεν ἐπὶ

ἄμβωνος λόγον ἰδιοπόνητον. Τὸ εἰκοστὸν δὲ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας διατρέχων ἔχειροτονήθη διάκονος καὶ πρεσβύτερος. Μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ προεχειρίσθη οἰκονόμος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἐλασσῶνος καὶ ἱεροκέρυξ, ἄγων τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἐκτοτε περιῆγε πόλεις καὶ κώμας Θεσσαλικὰς, εὐαγγελίζων καὶ κηρύττων τὸν θεῖον λόγον, καὶ παρὰ πάντων εὐφημούμενος καὶ φιλούμενος ἐπὶ εὐγλωττία καὶ γνώσεσιν. Εἰσέτι ἀναγινώσκονται ἐπιγράμματα, ἔργα τοῦ σοφοῦ τούτου διδασκάλου, εἰς ἐκκλησίας, βρύσεις, γεφύρας, μνήματα, δι' ὧν διέβαινε.

Κατὰ τὸ 1806 εἶχεν ὑποκινηθῆ ἑπανάστασις ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, τῆς ὁποίας συναγωνιστὴν ἐθεώρησαν καὶ τὸν Οἰκονόμον. Καταμηνυθεὶς ὅθεν ὡς τοιοῦτος ἀπήχθη εἰς Ἰωάννινα καὶ φυλακισθεὶς μόλις ἐπέφυγε τὸν θάνατον, ἀδρῶς πληρώσας τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ εἰς τὸν τῆς Ἡπείρου σατράπην. Ὁ τότε πατριαρχεῦων Γρηγόριος Ε΄ θεωρῶν τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ διαμονὴν αὐτοῦ ἐπικίνδυνον, διὰ τὰς τότε ἀνωμάλους περιστάσεις, μετεκαλέσατο αὐτὸν δι' ἐπιστολῆς εἰς τὸ κατὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Σερρών σταυροπηγιακὸν μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου (1 Αὐγούστου 1808).

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ Σμυρναῖοι ἐνισχυόμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Κοραῆ ἀπεφάσισαν τὴν σύστασιν καὶ δευτέρου ἐν τῇ πατρίδι σχολείου, καὶ ὡς διδασκάλους προσεκάλεσαν τὸν Οἰκονόμον καὶ Κούμαν, οἵτινες δεξάμενοι τὴν πρόσκλησιν ἦλθον περὶ τὰ τέλη τοῦ 1808 καὶ συνέστησαν τὴν δευτέραν ταύτην σχολὴν, ἀρξαμένην τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1809. Ἀλλὰ μετὰ ἕνα ἐνιαυτὸν καταργηθεῖσα ὑπὸ τῶν προστατευόντων τὴν παλαιὰν καὶ Εὐαγγελικὴν λεγομένην σχολὴν, μετ' ὀλίγον διὰ συνδρομῆς φιλομαθῶν καὶ φιλοκάλων ἀνδρῶν ἤρξατο αὖθις μετ' ὄνομα Φιλολογικὸν Γυμνάσιον (1 Σεπτεμβρίου 1810).

Ἐν τῷ γυμνασίῳ τούτῳ ἐδίδασκεν ὁ μὲν Οἰκονόμος τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν, τὴν δὲ φιλοσοφίαν μετὰ τῆς σειρᾶς τῶν φυσικομαθηματικῶν ἐπιστημῶν ὁ Κούμας. Μετὰ τούτων ἠνώθη μετ' ὀλίγον ἐλθὼν ὁ αὐτάδελφος τοῦ Κωνσταντίνου Στέφανος Οἰκονόμος, διδάσκων τὴν Φυσικὴν ἱστορίαν καὶ χημείαν καὶ τὴν λατινικὴν γλῶσσαν.

Ὁ τρόπος τῆς παραδόσεως τοῦ Οἰκονόμου οὐδόλως ἦν ἐπιδει-

κτικὸς, ἀλλὰ σαφὴς καὶ συγκερασμένος μετ' ἀφέλειαν καὶ εὐκρίνεισιν, μ' ἐνάργειαν συνάμα καὶ ζωηρότητα, πρὸς δὲ ἀναλυτικὸς, πλήρης παρατηρήσεων καὶ παραδειγμάτων διαφορῶν. Ἦσαν δὲ τὰ ὑπ' αὐτοῦ παραδιδόμενα μαθήματα ἀκριβῶς ἐφηρμοσμένα εἰς πᾶσαν κλάσιν, κατὰ τὴν δεκτικότητα καὶ ἡλικίαν τῶν σπουδαζόντων, καὶ ὅλα ἀνάλογα. Καὶ ἐπεθύμει μὲν οἱ μαθηταὶ νὰ γίνωσι σοφοί, ἐπιστήμονες, τεχνικοί, εὐγενεῖς περὶ τοὺς τρόπους, ἀκριβορρήμονες περὶ τὴν φράσιν. ἀλλὰ πρὸ πάντων ἠγωνίζετο καὶ ἤυχετο νὰ τοὺς ἴδῃ **ΗΘΙΚΟΥΣ** καὶ **ΕΝΑΡΕΤΟΥΣ**. Εἶχε δὲ συντελούσας πρὸς εὐκρινῆ μετάδοσιν τῆς πολυμαθοῦς καὶ κριτικῆς διδασκαλίας τοῦ πᾶσαν σχεδὸν ἐπιστήμην καὶ τέχνην ὁ πολυειδήμων Οἰκονόμος, ἀπὸ μὲν τῆς λογικῆς προμηθεύμενος τὴν μέθοδον, ἀπὸ τῆς μεταφυσικῆς τοὺς ἀρχικοὺς νόμους, ἀπὸ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τὰς ὑψηλὰς καὶ μεγάλαις ἐννοίας, ἀπὸ τῆς γεωμετρίας τὴν τάξιν καὶ ἀλληλουσίαν, ἀπὸ τῆς ρητορικῆς τὴν ἀμίμητον ἐκείνην χάριν, δι' ἧς συνεχίνει ἐξαισιῶς καὶ διήγειρεν ὄχι μόνον τὸν νοῦν πρὸς θαυμασμόν, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν εἰς κατάνυξιν, καὶ ἀπὸ τῆς θεολογίας τέλος τὰς σωτηριώδεις ἐκείνας ἐμπνεύσεις, ὑφ' ὧν κάτοχος καὶ ἔνθους ἐμυσταγῶγει καὶ ἀνεπτέρονεν εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ θείας θεωρίας τοὺς συνόντας.

Ἐξήσκει δὲ πάντοτε τοὺς μαθητὰς ὁ ἀκάματος καὶ μέγας ἐκείνος διδάσκαλος εἰς τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων τὴν ἀπαγγελίαν, διὰ ν' ἀποκτῶσι καλὴν προφορὰν, νὰ συνηθίζωσι τὴν ἀκοὴν εἰς τὸν λεκτικὸν ρυθμὸν καὶ τὴν ἁρμονίαν καὶ νὰ ἐκτυπῶσι ζωηρότερον εἰς τὸν νοῦν τὰ σπουδαζόμενα. Καθῆκον τῶν μαθητῶν ἐθεώρει ὡσαύτως τὴν ἀποστήθισιν τῶν ὠραιοτέρων περικοπῶν τοῦ ἀνά χειρας συγγραφῆς καὶ ποιητοῦ, πρὸς ἄσκησιν τῆς μνήμης καὶ πρὸς πλουτισμὸν τοῦ νοῦς μετ' ἰδιωτισμοῦς καὶ φράσεις μετ' ἀλλοτεχνίαν καὶ ὀρθῆς συντάξεως τρόπους, μετ' ἀφορμῆς καὶ ῥήσεις· ἔδιδε πρὸς τούτοις εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν ἀφορμὴν ν' ἀπανθίζωσι, ὡς μέλισσαι, ἐκ τοῦ λειμῶνος τῶν Μουσῶν τὰ κάλλιστα, ἀπαιτῶν ἀπὸ αὐτοῦ γυμνάσματα ρητορικὰ καὶ ποιητικὰ εἰς τε τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἐνεκα τῶν διδασκόντων, τὸ ἐν Σμύρνη Γυμνάσιον τοιαύτην ἀπέκτησε φήμην, ὥστ' ἐνταῦθα πολλοὶ πολλαχόθεν τῆς Ἑλλάδος συνέρρουσιν οἱ μαθητεύοντες. Προχωροῦντος δὲ τοῦ χρόνου, τὸ φιλολογικὸν γυμνάσιον ἐκ μερικῆς κατέστη δημόσιον (1812), μ' ὅλας τὰς θορυβώδεις κραυγὰς καὶ ἀντενεργείας τῶν ἀντιζηλῶν.

Ἐπὶ τέλους ὁμοίως ἐπειδὴ τὰ σκάνδαλα κατὰ δυστυχίαν δὲν ἔπαυον, μὴ ὑποφέρων γὰρ βλέπη τὴν Σμύρνην διασχιζομένην ὑπὸ τῆς θεοστυγοῦς ἔριδος ἀπουσιάζοντος μάλιστα καὶ τοῦ Κούμα τότε εἰς τὴν Βιέννην, μετέβη εἰς Μιτυλήνην τῷ 1819, ἀφ' ἧς Γρηγόριος ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδος τὸν προσεκέλευσαν εἰς τὴν βασιλεύουσιν ἵνα κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἐκραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Οἰκονόμος κατέφυγε μετ' ἄλλων εἰς Ὀδησσόν. Ἐκεῖ κομισθέντος μετ' οὐ πολὺ τοῦ λειψάνου τοῦ πρωτομάρτυρος τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ὁ διαπρύσιος τῆς ὀρθοδόξιας κήρυξ ἐξεφώνησε τὸν θαυμάσιον ἐκείνον ἐπικηδεῖον. Ἐν Ὀδησσῷ δ' ἐξεφώνησε καὶ τοὺς ἄλλους ἐκείνους λόγους, τοὺς ἐν Βερολίῳ ἐκδοθέντας. Προσκληθεὶς ὕστερον εἰς Πετροῦπολιν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἄριστα ἐκμαθῶν τὴν Σλαβωνικὴν γλῶσσαν συνέγραψε τὸ περισπούδαστον περὶ συγγενείας τῆς Σλαβωνορωστικῆς γλώσσης πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν σύγγραμμα, καὶ μετὰ δύο ἔτη (1830) τὸ περὶ προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης πολυμαθὲς αὐτοῦ πόνημα.

Ὁ σύλλογος τῆς ἐν Πετροῦπόλει ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας τὴν πολυμαθειαν καὶ τοὺς κοινωφελεῖς πόνους τοῦ ἀνδρὸς τιμῶν, ἐνέκρινεν αὐτὸν σύνεδρον, ἡ δὲ αὐτοκρατορικὴ Ἀκαδημία συνεταῖρον. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος τὸν ἐβράβευσε μὲ παράσημα καὶ σύνταξιν ἰσόβιον. Ὁ τότε βασιλεύων τῆς Πρωσίας Φριδερικὸς Γουλιέλμος Γ' (πατὴρ τοῦ νῦν κατὰ τῶν Γάλλων πολεμοῦντος Γουλιέλμου Α') τὸν ἠξίωσεν ἐπίσης τοῦ παρασήμου τοῦ ἐρυθροῦ Ἀετοῦ, καὶ ἡ Ἀκαδημία τοῦ Βερολίνου τὸν ὠνόμασε μέλος αὐτῆς ἀντεπιστέλλον.

Ἀπελθὼν ἐκ Ῥωσίας, κατήλθεν εἰς Γερμανίαν, καὶ ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἰταλίαν, ἔφθασεν εἰς Ναύπλιον (1834), καὶ ἐκεῖθεν μετ' οὐ πολὺ εἰς Ἀθήνας, τιμηθεὶς προσηκόντως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Ἐνταῦθα μεμαχρυσμένος τῆς τύρβης τῶν πολιτικῶν διετέλεσε

μέχρι τελευτῆς μελετῶν, συγγραμμάτων, συμβουλευτῶν ἐγγράφων καὶ προφορικῶς τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα ἐν τῇ πατρίδι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄμβωνος (1), καὶ ἐκφωνῶν τοὺς ἐπικηδεῖους τῶν κατὰ καιροὺς ἀπερχομένων τοῦ θίου τούτου τελευταίων προμάχων τοῦ μεγάλου τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος.

Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Μαρτίου 1857 καὶ ἡ κηδεῖα αὐτοῦ ἐγένετο πομπωδεστάτη, διὰ βασιλικῆς διατάγματος, ἀπονεμηθέντος αὐτῷ τοῦ παρασήμου τῶν μεγάλων Ταξιαρχῶν, συνεπάγοντος τιμὰς Ἀντιστρατήγου.

Καὶ οὕτως ἀεξέπνευσεν ὁ Σαμουὴλ τοῦ κηρύγματος, ἐξέλιπεν ὁ τοῦ ἱεροῦ νομοφύλαξ, ἀπῆλθεν ὁ θησαυροφύλαξ καὶ ταξίαρχος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Ἕλληνας ὁ πολὺς, ὁ πύρινος ἱερεὺς καὶ κήρυξ τῆς ἐκκλησίας, ὁ κλεινὸς τῶν Ἑλλήνων διδάσκαλος, Κωνσταντῖνος ὁ Οἰκονόμος οὐκέτι ἐν ἡμῖν ζῆ!

(Ἐκ τῆς Νεοελλ. Φιλολ. Κ. Ν. Σάθα).

Λύσις τοῦ 12^{ου} αἰνίγματος.

Σωκράτης—Κράτης

Περιεχόμενα.

Ὁ μὴν Αὐγούστος. — 2. Πρὸς τὰς μητέρας. — 3. Σύντομος περιγραφή τοῦ Θαβωρίου ὄρους. — 4. Ἡ σοφὴ κόρη. — 5. Περὶ τραπεζῶν. — 6. Ὁ ἄνθρωπος, αἱ ἀνάγκαι καὶ τὰ καθήκοντά του. — 7. Σιμεὼν Σίνας. — 8. Ἀνδρέας Μουστοξύδης. — 9. Πλαῦτος. — 10. Τὰ εὐγνώμονα ζῶα. — 11. Ἄφρονες. — 12 Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος.

(1) Κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1832, ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐπὶ Κωνσταντινίου, διὰ σιγγιλλίου ἀνεκήρυξε τὸν Οἰκονόμον γενικὸν ἱεροκήρυκα πασῶν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, χαίροντα τὸ προνόμιον τοῦ φέρειν ἐπὶ κεφαλῆς σταυρὸν ἀδαμάντινον « ὡς γνώρισμα ἰδιοζούσης πρὸς αὐτὸν ἐκκλησιαστικῆς περιποιήσεως, διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀκαμάτους ἀγῶνας του. »

Συντάκται τοῦ Μέντορος κατὰ τὸ Α'. ἔτος.

Α. Δ. Πέζαρος.	Μ. Κοσονῆς Ἱατρός.
Α. Σιμιτόπουλος.	Μ. Σ.
Γ. Ἀριστείδης Σχολάρχης.	Ο. Κυνηγός Σχολάρχης.
Γ. Γρηγοριάδης " "	Π. Γρηγοριάδης " "
Γ. Κανάλης Ἀγγλοδιδάσκαλος.	Παρθ. Καισαρεύς Ἱεροδιδάσκαλ.
Δ. Ζαχαρίας.	Σαπφῶ Λεοντίδης Διευθύντρια.
Ἐμμ. Γιαννακόπουλος Ἀγγλοδ.	Σοφία Λαμπρίση.
Ι. Γ. Λάτρης.	Χ. Βενάρδος Ἱατρός.
Κ. Εὐσταθίου Ελληνοδιδάσ.	Χ. Κουρνιακτής.
Κ. Ξανθόπουλος Γυμνασιάρχης.	
Μ. Γρηγοριάδης Διδάσκαλος.	

Μεταφρασταί

ἐκ διαφορῶν Γαλλικῶν, Ἀγγλικῶν, Ἰταλικῶν καὶ Γερμανικῶν συγγραμμάτων.

Α. Κουρνιακτής.	Δ. Ζαχαρίας.
Α. Α.	Κ. Ἀποστολίδης
Γ. Ἀριστείδης Σχολάρχης.	Ν. Ἀγοραστής
Γ. Βοντσίδης " "	Ν. Βενάκης.
Γ. Γρηγοριάδης " "	Ο. Βίρας.
Γ. Κανάλης Ἀγγλοδιδάσκαλος.	Ο. Κυνηγός Σχολάρχης.
Γ. Φραντζῆς Γαλλοδιδάσκαλος.	Π. Γρηγοριάδης "

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἀφ' ὧν ἔγιναν ἐρانیσματα.

Ἡ Πανδώρα.	Ἡ νεοελλ. φιλολογία Κ.Ν. Σάββα
Τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά.	Ἡ βάρβιτος; Ι. Καρασούτσα.
Αἱ ἐφημερίδες Μέλλον, Κλειώ,	Ἡ Σαπφῶ Μ. Γρημάνη;
Νεολόγος, Ἀμάθειον, Σμύρνη.	Ὁ Κομψύκιος.
Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, Ἐφημ.	Ἡ Χρυσάλλης.
τῶν παιδῶν, καὶ ἄλλαι.	Ὁ Εὐαγγ. Κήρυξ.
Τὸ Ἔθν. Ἡμερολόγιον.	Ἡ Ἑθνικὴ ἐπιθεώρησις.

Π Ι Ν Α Ξ

ΤΩΝ

ΕΝ ΤΩ Α'. ΤΟΜΩ ΤΟΥ ΜΕΝΤΟΡΟΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Α'. ΠΙΝΑΞ ΚΑΘ' ὙΛΗΝ

Α'. Ὀρησκευτικά.		Ἡ θύελλα.	354
		Τὰ ρητὰ τοῦ Ἰησοῦ.	385
Παραίνεσις	σελ. 8	Ὁ Ἄγ. Μυρέων Κύριλλος.	444
Ἐπίκρισις	25	Ναπολέων Α'. ἤτοι δοξασίαι	
Σχόλιον	84	αὐτοῦ περὶ χριστιανισμοῦ.	419
Συμβουλή πρὸς θυγατέρ. μέλ-	79	Ἡ ἀγαθοεργία τὸ μέγα τέλος	
λουσαν νὰ νυμφευθῆ		τῆς ζωῆς.	437
Συμβουλή πρὸς τοὺς		Γνωμικόν.	474
νέους	98. 129	Ἰλιούτη χωρὶς πτέρυγας.	562
Ἐπὶ δὲ τῷ ρήματι Σου χαλάσω	100	Ὁ δεῦξ καὶ ὁ ἱερεὺς του.	641
τὸ δικτυον		Παρεξήγησις τῶν ἑορτῶν.	731
Διδασκαλία πρὸς τοὺς		Ἡ γραφή.	737
γονεῖς	147. 177. 193	Διδασκαλία πρὸς τὰς μητέ-	
διδασκαλία πρὸς τοὺς		ρας.	770
νεανίας.	164		
Ρητόν.	186	Β'. Ἠθικά.	
Τὰ ἀποτελέσματα τῆς		Μετριοφροσύνη.	35
ἀμαρτίας.	224	Ἡ χημεῖα θεραπεύουσα τὴν	
Ἡ προσευχή.	"	ἀλαζονείαν.	44
Οἱ δύο θρόνοι τοῦ Θεοῦ.	248	Ἠθική.	51
Χριστούγεννα.	257	Διάφοροι γνῶμαι.	63
Περὶ τοῦ νέου ἔτους.	275	Νόμοις πείθου.	101
Τὸ ἐν τῷ δωματίῳ μου		Ἡ σημερινὴ κατάστασις.	143
ὠρολόγιον.	344	Τὸ ἐσωτερικὸν σκότος.	115

Πόθεν ἢ μεταξύ ἡμῶν πολυτέλεια.	289	Δ'. Φιλολογία.	
'Ανάμικτα.	346	Λουκιανός.	9
Τὸ σχολεῖον τῆς ἠθικῆς.	392	Διογένης ὁ Κυνικός.	49
'Ο ἠθικός κώδικς τοῦ Φραγκλί-νου.	493	'Ο Τρωικός πόλεμος καὶ ὁ 'Οδυσσεύς.	67
'Η ἀνισότης καὶ μέχρι τοῦ τάφου.	525	'Ο ματαιόφρων Ξέρξης.	84
'Ο ἀποχωρισμός.	537	Οἱ ἐπισημότεροι νομοθέτα..	419
Τὸ ἐκ τῆς ἀκάνθης ῥόδον.	538	Μιλτιάδης.	437
Τὸ καθήκον.	542	'Αθηνᾶ.	151
Τὰ εὐγνώμονα ζῶα.	792	'Αράχνη.	200
Γ'. Ἀγορεύσεις.		Θεμιστοκλῆς.	270
II. Γρηγοριάδου, 'Επικήδειο, εἰς τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Χρῦσανθον, Μητροπολίτην Σμύρνης.	18	Τὰ δύο ἡμερολόγια.	277
K. Ξανθοπούλου, Περί Πυθαγόρου	516. 552	'Ιανουάριος.	280
X. Βενάρδου, Περί 'Αριστοτέλους.	584. 644	Βασίλειος ὁ Μέγας.	281
Γ. Α. 'Αριστείδου, Εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ παρθεναγωγείου Πλωμαρίου, κωμοπόλεως τῆς Λέσθου.	603	Φεβρουάριος.	353
Δ. Ζαχαρίου, Περί διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως.	634	Μάρτιος.	417
Α. Πεζάρου, Τὰ πραγματικὰ αἰτία τῆς καταστάσεώς μας.	706	'Απρίλιος.	481
Α. Σεμιτοπούλου, Περί εὐδαιμονίας.	748	Μάϊος.	561
Δ. Ζαχαρίου, Οἱ ἄφρονες.	794	Ἰούνιος.	625
		'Ομῆρος.	642
		Νεκροταφεῖα ἢ κοιμητήρια.	683
		'Ιούλιος.	705
		Σαπφώ.	720
		Περί δάφνης.	728
		Θεόκριτος.	746
		Αὐγουστος.	769
		Πλαῦτος.	789
		Ε'. Παίησις.	
		Τὸ φθινόπωρον.	16
		'Η φιλία.	32

'Ο σοφὸς Ἀδ. Κοραῆς.	40	'Αβδούλ-Ἀζίς.	170
'Ελεγείον εἰς Μητροπολίτην Χρῦσανθον.	54	'Αλέξανδρος Β'. Νικολαί-εβιτς.	187 203
Οὐδεὶς ἐρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰμὴ δι' ἐμοῦ.	78	Γεώργιος Α'. βασιλεὺς τῶν 'Ελλήνων.	236 266 292
'Η παντοδυναμία μιᾶς Τριάδος.	90 111 142	Βερκίνος, φίλος τῶν παιδῶν	329
Ποικιλία.	110 112 343	Ζωσιμάδα.	304 338
'Ιουδαῖος καὶ Χριστιανός.	169	Ραφαῆλος.	368
'Εχιδνα καὶ βδέλλα.	192	'Οδυσσεὺς Σ. Γράντ.	401
Γεωργὸς φθονερός καὶ ἀλώπηξ.	208	Οὐάσιγκτων 'Ερβιγγ.	441 449
'Ο χειμῶν εἰκὼν τοῦ θανάτου	256	Ζώης Κ. Καπλάνης.	473
'Ονος καὶ σκύλος.	271	Αλέξανδ. Λυκούργος, 'Αρχ. Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου.	503 545 577 609
Τὸ ὄρφανό.	288	'Αθανάσιος, 'Αρχ. Κερκύρας.	634
Δύο σκύλοι καὶ νεκρὸς ὄνος.	349	Δημ. Βερναρδάκης.	716
'Ο ἐραστῆς τῆς γραίας.	349	'Αθαν. Χριστόπουλος.	759
'Η ἑλληνικὴ Χριστιανή.	359	Σιμεὼν Σίνας.	784
Νανούρισμα.	416	'Ανδρέας Μουστοξύδης.	785
'Ακρασία, Πρωθυπουργὸς θανάτου.	438	Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος	801
Τὸ ἔαρ.	448	Η'. Διηγήματα.	
'Ωδὴ εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου.	479	'Η Βελονοθραύστρια	37
Λύκος καὶ γέρανος.	543	'Απείθεια καὶ ματαιοφροσύνη.	55 73
Τὸ δικαστήριον τῶν ζώων.	606	'Ο μικρὸς βοσκός.	104
'Ο μυροπώλης Πέρσης.	654	Φυσικὴ θεογνωσία.	154 164
ΣΤ'. Ἀρχαιολογία.		183 206 248 229 244	263 310 333.
'Αμφιδρόμια.	64	Τὰ μηνύματα τοῦ θανάτου.	216
'Ο Γερμ. περιηγητῆς καὶ ὁ ὁδηγὸς του.	326	'Η μικρὰ μάρτυς.	221
		'Π σύζυγος τοῦ Ρ. Μαίρ.	254
		'Ο περίπατος.	302
Ζ'. Βιογραφίαι.		'Ο Μεσσίας Σαββατιέ.	308
Χρῦσανθος, 'Αρχ. Σμύρνης.	17	'Ο τυφλὸς ἐργάτης.	345

Ἰγχογονδρία ἢ ἡ κοιλὰς τοῦ Λαυτερθεοῦνου. 365 374 396 428 488	τῆτος 325 384 530 689 Τὸ νοσοκομεῖον τῆς ἐν Σμύρ- νη ὀρθοδόξου κοινότητος. 343
Σκηνὴ τρ. ἐντὸς νοσοκομείου. 424	Ἀναγνωστήριον ἢ Σμύρνη » 515
Οἱ τρεῖς ξηροὶ κλάδοι. 435	Παρθεναγωγεῖον Ποταμοῦ (ἐν Λέσβῳ). 603
Ἄξισημείωτος πρόνοια. 446	Σύλλογος «ὁ Ἐλικῶν». 633
Οἱ δύο γείτονες. 454	Τὸ νεκροταφεῖον τῆς ἐν Σμύρ- νη ὀρθοδόξου κοινότητος. 673
Οἱ μετὰ θάνατον φίλοι. 534	
Ἡ ἐλετημοσύνη 535	
Ἡ προσβληθεὶς δερβίστης. 537	
Ἡ ἀπροσδόκητος σωτηρία. 539	
Ἰωάννης καὶ Μαρία. 596	
Ἄνδρῖα καὶ φιλία. 626	
Οἱ μουσικοὶ τῆς π. Βρέμης. 651	Περὶ συνεταιρισμοῦ. 135 156 172 189 233.
Ἰνικὴ στοργή. 677	Τὰ ἐγκαινία τοῦ Σουέζ. 196
Ἡ ἐγκράτεια. 698	Ἡ ἐμπορικὴ ἔνωσις. 325
Ἡ ὀκνηρία. 699	Πιστωτικὰ τράπεζαι τοῦ λαοῦ. 567
Ἡ εἰλικρίνεια. »	Περὶ τραπεζῶν. 781
Ἡ φιλοστοργία. 700	
Ἡ γενναϊότης. »	
Ἡ οἰκονομία. 701	ΙΑ. Ἀναλύψεις καὶ ἐφευρέσεις.
Ἡ ἀλαζονεία. »	Αἱ περικνημίδες 22
Ἡ ἀκράτεια. 702	Ἐφευρέσεις σπουδαιοτάτης. 39
Ἡ φιλανθρωπία. »	Ἀνακάλυψις νέας. 159
Ἡ τιμιότης. »	Μύλοι. 440
Ἡ φιλομάθεια. 703	Ἐφευρέσεις. 528
Ἡ σοφὴ κόρη. 778	
Θ'. Καθιδρύματα.	ΙΒ'. Γεωγραφία.
Ἡ Εὐαγγελικὴ σχολή. 33 543	Ἡ γῆρας τοῦ κόσμου. 45
Φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα. 180	Περὶ τῆς εἰς Ἰάβαν. 132
285 324.	Ἡρώα διώρυξο 394
Ἐσπερινὰ καὶ κυριακὰ σχο- λεῖα. 250	Τινὰ περὶ Σύρου. 491
Τὸ ὄρφανοτροφεῖον τῆς ἐν Σμύρνη ὀρθοδόξου κοινό- τητος.	Παρίσιοι. 648
	Ἱερουσαλήμ. 737
	Θαβῶριον ὄρος. 773

ΙΓ'. Φυσικά.	Φυσικὴ. 43 167	Ἡ ἀνθρωπος, αἱ ἀνάγκαι καὶ τὰ καθήκοντά του. 782
Τὸ βόρειον σέλας. 46	Τὸ βόρειον σέλας. 46	ΙΣΤ'. Τέχναι.
Κλεις ἐπιστημονικῆ. 168	Κλεις ἐπιστημονικῆ. 168	Ἐν καλλιτέχνημα. 47
Βαρόμετρον. 249	Βαρόμετρον. 249	Γεωργία. 408 426 441 444
Φυσικὴ ἱστορία. 259	Φυσικὴ ἱστορία. 259	Κτηνοτροφικά. 427
Περὶ θερμότητος καὶ θερμο- μέτρων. 298 352	Περὶ θερμότητος καὶ θερμο- μέτρων. 298 352	
Ἀλάστρον ἢ ἀλάστρον. 351	Ἀλάστρον ἢ ἀλάστρον. 351	ΙΖ'. Στατιστικά.
Ἡ διπλῆ κίνησις. 493	Ἡ διπλῆ κίνησις. 493	Γεννήσεις νομίμων καὶ νόθων. 63
Ἀερόλιθοι. 522	Ἀερόλιθοι. 522	Μεταλλικαὶ πηγαὶ Ἰταλίας. 191 208.
Ἡ κίμωλία γῆ θεωρουμένη διὰ τοῦ μικροσκοπίου. 670	Ἡ κίμωλία γῆ θεωρουμένη διὰ τοῦ μικροσκοπίου. 670	Πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τῆς γῆς. 352
Ἡ ἀργίλος. 692	Ἡ ἀργίλος. 692	Πληθυσμὸς τοῦ οὐρανοῦ κρά- τους. 668
ΙΔ'. Ζωολογικά.	Μακροβιότης ζώων. 160	Πληθυσμὸς τῆς Ἀλγερίας. 669
Ἐν γένει περὶ ζώων. 261	Ἐν γένει περὶ ζώων. 261	Ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου. 733
Ἡλικία τῶν ζώων. 317	Ἡλικία τῶν ζώων. 317	ΙΗ'. Ἀστεῖα.
Κορυδαλός. 382	Κορυδαλός. 382	Ἡ διασκέδασις τῶν νεονύμ- φων. 46
Μελέτη. 483	Μελέτη. 483	Ὁραῖον μᾶθημα ἐκ τῆς φωτο- γραφίας. 223
Χελιδών. 550	Χελιδών. 550	Ἡ γρατὰ νύμφη. 318
Ἀηδών. 621	Ἀηδών. 621	Ἡ τυφλὸς ἐπαίτης. 622
Περὶ φωταγωγ. ζώων. 678	Περὶ φωταγωγ. ζώων. 678	Μᾶθημα ἀνατροφῆς. 693
ΙΕ'. Ἀνθρωπολογικά.	Μεγαλεῖον καὶ ἀθλιότης τοῦ ἀνθρώπου. 260 542	ΙΘ'. Περιέργα.
Ἡ ἀνθρωπος. 657	Ἡ ἀνθρωπος. 657	Πῶς δύναται τις νὰ γίνῃ πλούσιος. 31
Φυσιογνωμία, ἥτοι ἐξωτερικὰ σημεῖα τῶν ἠθικῶν πα- θῶν καὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων. 694	Φυσιογνωμία, ἥτοι ἐξωτερικὰ σημεῖα τῶν ἠθικῶν πα- θῶν καὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων. 694	

'Αλέξανδρος Λυκούργος, 'Αρχιεπίσκοπος Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου.	Σελ. 503, 545, 577,	609
'Αναγνωστήριον «ἡ Σμύρνη.»		515
'Αερόλιθοι.		522
'Ανισότης καὶ μέχρι τοῦ τάφου.		525
'Αποχωρισμός.		537
'Αριστοτέλης.	58 ⁴ , 614,	624
'Αριστείδου Γ. Α. λογίδριον.		603
'Αηδῶν.		624
Ἀνδρία καὶ φιλία (διήγημα)		626
'Αθανάσιος 'Αρχιεπίσκοπος Κερκύρας		631
'Αναπτύξεις διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς (περὶ)		634
*Ἄνθρωπος (ὁ)	657,	782
'Αψιθίτου οἴνου κατασκευὴ		666
*Ἄργιλος		692
'Ανατροφῆς μάθημα		693
'Αλαζονεία		701
'Ακράτεια		702
Αἷτια τὰ πραγματικὰ τῆς καταστάσεώς μας		706
'Ανατροφή τῶν τέκνων παρὰ Γότθοις		763
'Αφοσίωσις μοναδική		766
Ἄγουστος		769
'Ανδρέας Μουστοξύδης		785
*Ἄφρονες.		794

Β'.

Βελονοθαύστρια	37
Βόρειον σέλας	46
Βοσκὸς ὁ μικρὸς	104
Βαρόμετρον	249
Βασίλειος ὁ μέγας	281
Βερκίνος ὁ φίλος τῶν παιδῶν	329
Βερναρδάκης Δημήτριος	716
Βιργιλίου μετριόφροσνῃ	764

Γ.

Γῦρος τοῦ κόσμου	45
Γεωργία	108, 126, 144

Γυναικοφαγία	Σελ.	191
Γεωργὸς φθονερός καὶ ἀλώπηξ (ποίημα)		208
Γεώργιος Α' Βασιλ. τῶν 'Ελλήνων.	236 266	292
Γυνὴ κατὰ γυναικὸς		256
Γέλτονες οἱ δύο (διήγημα)		454
Γνωμικόν		471
Γάμοι τῶν Σινῶν		541
Γενναιότης		700
Γραφή (ἡ)		737

Δ.

Διογένης ὁ Κυνικός		48
Διάφοροι γνῶμαι		63
Δημοπρασία γυναικῶν		84
Δύναμις τῶν μύθων		94
Διδασκαλία πρὸ τούσ γονεῖς	147 177	193
» » » νεανίας		161
» » » τῆς μητέρας		770
Δερβίσις ὁ προσβληθεὶς		537
Διασκεδ. ἐπισκ. συναναστρ (περὶ)		570
Δικαστήριον τῶν ζώων (ποίημα)		606
Δουξ καὶ ὁ 'Ιερεύς του		641
Διάφορα		672
Διατριβὴ περὶ πόρων ὑπὲρ τοῦ ὄρφανοτροφείου		689
Δάφνης (περὶ)		728

Ε'.

'Επ(κ)ρισίς		35
Εὐαγγελικῆς Σχολῆς (περὶ)		33
'Εφεύρεσις σπουδαιοτάτη		39
'Ελεγείον εἰς Μητρ. Χρῦσανθον		54
'Επί δε τῷ ρήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον		400
'Εσωτερικὸν σότος σελ.		115
'Επιστολὴ περιέργου Ἀύτοκρ. Κίνας		475
*Ἐχιδνα καὶ βδέλλα (ποίημα)		192
'Εθιμοταξίας (περὶ) ἐν ὥρᾳ τραπέζης	241,	225
*Ἐργάτης ὁ τυφλὸς		315

Ἐνωσις ἢ ἔμπορικὴ	Σελ.	325
Ἐαρ (ποίημα)		448
Ἐφευρέσεις		528
Ἐλεημοσύνη		535
Ἐὐτυχία		542
Ἐπαίτης ὁ τυρλός		622
Ἐλικῶν		633
Ἐγέρσεως καὶ κατακλίσεως (περὶ)		633
Ἐνδυμασίας (περὶ)		664
Ἐντόμιν φωταγωγικῶν (περὶ)		678
Ἐγκράτεια		698
Ἐλικρίνεια		699
Ἐορτῶν παρεξήγησις		731
Ἐφημερίδες ὅλου νοῦ κόσμου		
Ἐὐδαιμονίας (περὶ)		748
Z.		
Ζωσιμάδαί	304	338
Ζῶα τὰ εὐγνώμονα		792
H.		
Ἡθικὴ		51
Ἡμερολόγια		277
Ἡρώα διώουξ		394
Ἡλικία τῶν ζώων		317
Θ.		
Θαῦμα ἐπιμονῆς καὶ ἐργατικότητος		93
Θίατρον		94
Θεογονία φυσικὴ (διήγημα)	154, 164, 183, 206, 218, 229	
	244, 263, 310, 333	
Θρόνοι τοῦ Θεοῦ δύο		248
Θεμιστοκλῆς		270
Θερμότης, θερμομέτρων (περὶ)	298,	352
Θύελλα		354
Θεραπεία πνιγομένων		734
Θεόκριτος		746
Θαβωρίου ὄρους σύντομος περιγραφή		773

I.		
Ἰουδαῖος καὶ χριστιανὸς (ποίημα)	Σελ.	469
Ἰανουάριος		280
Ἰωάννης καὶ Μαρία (διήγημα)		396
Ἰούλιος		625
Ἰούλιος		705
Ἰερουσαλὴμ σύντομος περιγραφή		737
K.		
Κοραῆς Ἀδαμάντιος		40
Καλλιτέχνημα		47
Κακούργημα φρικτὸν		123
Κάτω οἱ τίτλοι, κάτω ὁ μεσαιωνισμὸς		125
Κτηνοτροφικὰ		127
Κλείς ἐπιστημονικὴ		168
Καθιδρύματα φιλανθρωπικὰ	120, 285,	321
Καταλαλιὰ		319
Κορυδαλὸς		382
Κύριλλος ὁ Ἅγιος Μυρέων		414
Καπνὸς		414
Κλάδοι ξηροὶ τρεῖς		435
Καπλάνης Ζώης Κωνσταντίνου		473
Κίνησις ἢ διπλῆ	493,	544
Κειμήλια		541
Καθῆκον		542
Κιμωλία γῆ θεωρ. διὰ τοῦ μικροσκο.		670
Κόρη ἢ σαρφή		778
Λ.		
Λουκιανὸς		9—15
Λύσις αἰνιγμάτων	176, 192, 208, 272	
	320, 384, 448, 544	
	624, 704, 768, 805	
Λύκος καὶ Γέρας		543
M.		
Μεταμορφωσύνη.		35
Μνημονικὸν τυφλοῦ.		64

Μιλτιάδης.	Σελ.	437
Μακροβιότης ζώων.		460
Μηνύματα του θανάτου.		216
Μάρτυς ή μικρά.		224
Μάθημα ώρ. εκ τῆς φωτογραφίας.		223
Μύρμηξ του Ταμερλάνου.		344
Μάρτιος.		417
Μύλοι.		440
Μελέτη.		483
Μάμμη των βασ. Μαρίας και Ἄννης.		540
Μεγαλειον και ἀθλιότης του ἀνθρώπου.		542
Μάιος.		564
Μουσικοι τῆς πόλεως Βρέμης.		651
Μυροπώλης Πέρσης (ποίημα).		654

N.

Νόμοις πείθου.	Σελ.	404
Νομοθέται οἱ περιφημότεροι.		119
Νέου ἔτους (πῆρι).		275
Νανούρισμα.		416
Ναπολέων Α'. ἤτοι δοξασίαι αὐτοῦ περὶ χριστιανισμοῦ.		449
Νέος ζητῶν θέσιν.		623
Νεκροταφεῖον τῆς ἐν Σμύρνῃ ὀρθοδ. κοινότητος.		673
Νεκροταφεῖα και κοιμητήρια.		683
Νήπιον τὸ σαρόν.		733
Νικολιανῆς ἀποτέλεσμα.		767

Ξ.

Ξέρξης ὁ ματαιόφρων.		84
----------------------	--	----

O.

Οὐδεις ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰμὴ δι' ἐμοῦ (ποίημα)		78
*Ονος και σκύλος (ποίημα).		274
*Ορφανὸ (ποίημα).		288
*Ορφανοτροφεῖον.		384
*Οδυσσεὺς Σ. Γράντ.		401
Οὐάσιγκτων *Ερβιγγ.	441, 449,	472
*Ονειρον 72 ὠρῶν εἰς ἔξυπνον.		574

*Ομηρος	Σελ.	642
*Οκνηρία		699
Οικονομία		701
Οικονόμος Κωνσταντῖνος		801

Π.

Πρόλογος	3	97
Παραίνεσις		8
Περικνημῖδες		22
Πῶς δύναται τις νὰ γίνῃ πλούσιος		31
Παντοδυναμία μιᾶς τριάδος (ποίημα)	90 111	142
Πόσον ὀμιλεῖ εἰς ἄνθρωπος		93
Παράπονον λιαν παράξενον		95
Ποιημάτιον	110, 112,	343.
Περιήγησις εἰς Ἴαθαν		432
Πηγαὶ μεταλλικαὶ Ἰταλίας.	491,	208.
Προσευχὴ		224
Πολυτέλεια ἢ μεταξύ ἡμῶν πόθεν		289
Περίπατος (διήγημα)		302
Περιηγητῆς ὁ Γερμ. και ὁ ὁδηγὸς του		326
Πίστις κυνός		344
Ποντικοὶ ἀρμέγοντες ἀγελάδας		350
Πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τῆς γῆς		352
Περιεχόμενα Ἰανουαρίου		"
» » Φεβρουαρίου		416
Πρόνοια ἀξιοσημείωτος		446
Περιεχόμενα Μαρτίου		480
Πυθαγόρας	516, 529,	552
Παιγνίδιον διὰ τοὺς φιλανθρωπῶν		530
Περιεχόμενα Ἀπριλίου		560
Πλούτη χωρὶς πτέρυγας		562
Πελαργοῦ ὁδοπορία		620
Περιεχόμενα Μαΐου		624
Παρίσιοι		648
Πληθυσμὸς του οὐρ. κράτους		668
» » τῆς Ἀλγερίας		669
Περιεχόμενα Ἰουνίου		704

Περιεχόμενα Ἰουλίου Σελ. 768
Πλαῦτος 789

P.

Ρητόν 486
Ραφαήλος 368
Ρητὰ τοῦ Ἰησοῦ 383
Ρόδον τὸ ἐκ τῆς ἀκάνθης. 538

Σ.

Στοιχήματα ἀνόητα δύο 62
Στατιστικά 63
Συμβουλαὶ μητρὸς πρὸς θυγατέρα μέλλουσαν νὰ νυμφευθῆ 79
Σχόλιον 81
Συμβουλή πρὸς τοὺς νέους 98, 129
Σημερινὴ κατάστασις 413
Σπήλαιον θαυμασίον 428
Συνεταρισμοῦ (περὶ, διάλογος) 135, 156, 172, 189, 233
Σουεῖς τὰ ἐγκαίνια 196
Σχολεῖα ἑσπερινὰ καὶ κυριακὰ 250
Εὐζυγος τοῦ Ραββίνου Μαίρ 257
Σαβατιὸς ὁ Μεσσίας 308
Σκύλοι δύο καὶ νεκρὸς ὄνος. 319
Σχολὴ εὐαγγελικὴ καὶ το νοσοκομείον 343
Σχολεῖον τῆς ἡθικῆς 392
Σκηνὴ τραγ. ἐντὸς νοσοκομείου 424
Σύρου (περὶ) τινά 491
Σωτηρία ἡ ἀπροσδόκητος 539
Συνοικέσια τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ 669
Σιθηρίας καταρράκται 685
Σαπφώ 720
Σίνας Σιμεῶν 784

T.

Τρωικὸς πόλεμος καὶ Ὀδυσσεύς 67
Τράπεζαι πιστωτικαὶ τοῦ λαοῦ. 567
Τρόφιμα εἰς συμπεποκν. κατάστασιν 667
Τιμιότης 702
Τραπεζῶν πέρι 781

Υ.

Ἰδωρ 144
Ἰποχονδρία ἢ ἡ κοιλίαι τοῦ Λωπερβρούνου 365, 374, 396,
428, 488
Υἱκὴ στοργή (διήγημα) 677

Φ.

Φθινόπωρον (ποίημα) 16
Φιλία (ποίημα) 32
Φυσικὴ 43, 167
Φαινόμενα σπάνια ἐπιτά 224
Φυσικὴ ἱστορία 259
Φεβρουάριος 353
Φραγκλίνου ὁ ἡθικός κώδικς 493
Φίλοι οἱ μετὰ τὸν θάνατον 534
Φυσιογνωμία 694
Φιλοστοργία 700
Φιλανθρωπία 702
Φιλομάθεια 703

X.

Χρῦσανθος ὁ Ἀρχιεπίσκ. Σμύρνης. 74
Χημεία θεραπεύουσα τὴν ἀλαζονείαν 44
Χάρτου κατανάλωσις 93
Χειμῶν εἰκὼν τοῦ θανάτου 256
Χριστοῦγεννα 257
Χριστιανὴ ἡ ἑλληνίς 359
Χελιδῶν 550
Χριστόπουλος Ἀθανάσιος 759
Χρόνος τοῦ Λονδίνου (ὁ) 767

Ω.

Ὁρολόγιον τὸ ἐν τῷ δωματίῳ μου 344
Ὁδὴ εἰς τὸν Εὐαγγελ. τῆς Θεοτόκου 479

Γ. ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

Μέντωρ, 3. 67. 147. 244.	κου	324.
275. 353. 417. 484.	Ῥαφαήλ	368.
561. 625. 705. 769.	Κορυδαλός	382.
Χρυσάνθος, Ἀρχ. Σμύρνης	17. Ὀδυσσεύς Σ. Γράντ	401.
Ἄδαμάντιος Κοραΐς	40. Οὐάσιγκτων Ἐρβιγγ	472.
Ποιμὴν αὐλῶν	48. Ζώης Κων. Καπλάνης	473.
Διογένης ὁ Κυνικός	49. Ἀλέξ. Λυκούργος, Ἀρχι- ἐπίσκοπος Σύρου, Τήνου,	
Κα Δημοσθενίδου	77. καὶ Μήλου	505.
Ἵ μέγας βασιλεὺς συσκε- πτόμενος μετὰ τῶν με- γιστάνων του	89. Πυθαγόρας	529.
Ἵ μάντις Μεγιστίας θυσι- άζων	103. Χελιδῶν	554.
Λυκούργος	122. Ὁ Ἀριστοτέλης διδάσκων τὸν Ἀλέξανδρον	595.
Σόλων	123. Ἀηδῶν	621.
Μιλτιάδης	139. Ἀθανάσιος Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας	634.
Ἀθηναῖ	131. Ὀμηρος	647.
Ἀβδούλ-Ἀζιζ	170. Ἡ κιμωλία γῆ θεωρουμένη διὰ τοῦ μικροσκοπίου	670.
Ἀλέξανδρος Β. Νικολάϊβιτς	187. Σχεδιαγράφημα τοῦ ναοῦ τοῦ νεκροταφείου τῆς ὁρ- θοδ. κοινότητος Σμύρνης	675.
Ἀρχάνη	204. Σχεδιαγράφημα τοῦ ἐμβα- δοῦ αὐτοῦ	676.
Γεώργιος Α'. βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων	240. Δημήτριος Βερναρδάκης	716.
Βαρόμετρον	249. Ἀθανάσιος Χριστόπουλος	760.
Θεμιστοκλῆς	270. Σιμεῶν Σίνας	784.
Γεώργιος καὶ Ὀλγα	298. Ἀνδρέας Μουστοξύδης	785.
Θερμόμετρον	301. Κωνστ. Οἰκονόμος	801.
Ζωσιμάς	304.	
Ἵ κόμητς Φριδερίκος καὶ ἡ κόμητσα Ἀδελαΐς μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῶν Ἑρρί-		

Λογοδοσία.

Φίλοι τοῦ Μέντορος ἀναγνώσται!

Θεῖα συνάρσει καὶ τῇ ὑμετέρα φιλοτίμῳ καὶ ἀξιεπαίνῳ συνδρομῇ, μετὰ κόπου οὐχὶ μικροῦ λόγου ἀξίους, λίαν εὐθυμοὶ βλέπομεν ἡμᾶς ἀφιχθέντας εἰς τὸ τέρμα τοῦ Α'. τόμου συγγράμματος, τῶν περιεχομένων τοῦ ὁποίου περίληψιν δεικνύουσιν οἱ προηγούμενοι πίνακες, σύντομον δὲ ἀνάλυσιν θέλομεν δημοσιεῦσαι ἐν εἰδει εἰσαγωγῆς εἰς τὸν Β', τὸν ὁποῖον ὑπὸ τῆς εὐγενείας καὶ φιλομουσίας ὑμῶν τῶν συνδρομητῶν του ἐνθαρρυνόμενοι θά ἀρχίσωμεν, ποσῶς τοῦ; μόχθους μὴ δειλιάζοντες.

Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας, φίλοι ἀναγνώσται, διὰ τὴν εὐνοίαν. τὴν ὁποίαν ἐδείξατε πρὸς τὸ σύγγραμμα· χαίρομεν οὐχὶ δι' ἄλλο εἰμὴ διότι ἡ εὐνοία ὑμῶν αὐτῆ καὶ μόνῃ αὐτῆ αἰσιωτάτην προσιωνίζεται τὴν πραγμα:ποίησιν τῶν ὄνειρων τοῦ Μέντορος. Ἵ τῶν λόγων πειθῶ τῆς τῶν ἀκουόντων ΕΥΝΟΙΑΣ προσδεῖται (σελ. 4). Ἀλλὰ τίνα τὰ ὄνειρα ταῦτα τοῦ Μέντορος; Οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ εἰσαγωγή καὶ παρ' ἡμῖν τῆς εὐδαιμονίας· τῆς εὐδαιμονίας, λέγομεν, δι' ἣν καὶ μόνῃ ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, τὸ οἰκτρῶς ἐξωκεῖλαν τῆς ἰδίας ὁδοῦ τοῦτο τοῦ μάκαρος Θεοῦ ἀπεικόνισμα. Ἵ ἐν τῷ περαιωθέντι τόμῳ μόλις ἠδυνήθημεν μικράν τινα σκιαγραφίαν τοῦτου νὰ δώσωμεν, διότι πᾶσα ἀρχὴ δύσκολος· ἐλπίζομεν ὅμως ἐν τῷ Β'. θά κτηροθώσωμέν τι πλεῖστον, διότι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν του εἰσῆλθε τὸ σύγγραμμα καὶ βοηθήματα ὄχι ὀλίγα. τῷ προσνηχέθησαν καὶ συνεργάται ἀξιοὶ λόγου παρουσιάσθησαν καὶ τὸ μᾶλλον εὐχάριστον φίλους, ἐφ' οἷς δικαιοῦται νὰ σεμνύνηται, ἀπέκτησεν, ὧν τὰς ἐπιδοκιμασίας καὶ τὰ συγχαρητήρια ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ Β'. τόμου θά ἴδωμεν.

Πλήρεις ὅθεν ἐλπίδων χρηστῶν ἐπαναλαμβάνομεν τὸ Ἑρρόφθα ὁ κύβος, καὶ προβαίνομεν εἰς τὴν ἐναρξιν τοῦ Β'. τόμου τοῦ Μέντορος, ὑπὸ τὸ αὐτὸ πάντοτε πρόγραμμα, ἀλλ' ἐπὶ τῷ σκοπῷ. νὰ ἐνδιετριψωμεν εἰς τὴν ἐστὶρ ἀν μᾶλλον, καὶ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς, τὴν γεωγραφίαν, Ἵ ἢ πρῶτῃ εἶνε ὁ μόνικς ἀσφαλῆς χειραγωγός, ὁ δυνάμενος νὰ εἰσαγάγῃ τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ ὁπαδοὺς εἰς τοὺς εὐανθεῖς

τῆς εὐδαιμονίας λειμῶνας, ἡ δὲ δευτέρα καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον τῷ ὄντι κοσμοπολίτην. Οὐχ ἤττον θὰ προσπαθήσωμεν καὶ διὰ τὴν φιλοκαλίαν τοῦ φύλλου καὶ διακόσμησιν, ὅπως εἰ δυνατόν καταστήσωμεν αὐτὸ εἰ κομψότερον.

Ἡ τιμὴ δι' ἐκείνους τῶν φίλων συνδρομητῶν, οἱ ὅποιοι θὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ προπληρώσωσιν αὐτὴν δι' ὅλον τὸ ἔτος, εἶνε μόνον δύο μετζίτια ἀργυρᾶ· διὰ δὲ τοὺς ὅσοι θέλουσι νὰ προπληρώσωσι μόνην τὴν ἑξαμηνίαν εἶνε γρόσια εἴκοσι τέσσαρα· διὰ δὲ τοὺς μὴ δυναμένους νὰ προπληρώσωσι τὰ ποσὰ ταῦτα μένει ἡ αὐτὴ τιμὴ δύο γρ. διὰ τὰ δύο τυπογραφικὰ φύλλα, τὰ ὅποια κατὰ δεκαπενθημερίαν θὰ δημοσιεύονται, μὲ τὴν παράκλησιν ὁμως νὰ πληρόνωνται εὐθύς τῇ παραλαβῇ τῶν φύλλων, πρὸς ἀποφυγὴν πλείστων δυσκολιῶν μεταξὺ Διευθύνσεως καὶ διανομέων.

Οἱ εὐαρεστούμενοι νὰ προπληρώσωσιν ἐπίσης παρακαλοῦνται νὰ μὴ πληρώσωσιν εἰμὴ ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τακτικῆς ἀποδείξεως, ὑπογεγραμμένης παρὰ τῆς Διευθύνσεως.

Διὰ τοὺς ἔξω τῆς Σμύρνης Κ. Κ. Συνδρομητὰς οὐδέν τι πλέον προστίθεται ἢ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Οἱ πράκτορες αὐτοῦ ἀμείβονται ὡς συνήθως, ὀφρομένου αὐτοῖς ἑνὸς ἀντιτύπου δι' ἐκάστην δεκάδα συνδρομητῶν, καὶ ἐν τέλει τοῦ ἔτους διὰ μιᾶς συλλογῆς ὡραίων εἰκονογραφιῶν, ἐὰν τὸ ποσὸν τῶν συνδρομητῶν τῶν ὑπερβαίῃ τοὺς εἴκοσιν.

Ὁ βουλόμενος νὰ γράφῃ εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο ὀφείλει ν' ἀποστέλλῃ τὰς συγγραφὰς ἢ μεταφράσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν, « ὁδὸς Ρύδων » ἀρ. 58, ἐλευθέρας ταχυδρομικῶν τελεῶν καὶ καθαρῶς γεγραμμένας. Αἱ δὲ πραγματεῖαι αὗται δεῖον νὰ ᾤσιν εἰς ὕψος καθαρὸν καὶ εὐληπτον καὶ νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται τοῦ σκοποῦ, ὃν κυρίως τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐπιδιώκει.

Μετὰ τὰς ἀναγκαίας ταύτας διασαφίσεις χρέος ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι παρῆλθε τὸ ἔτος χωρὶς νὰ κατορθώσωμεν νὰ εὐρωμεν τὴν εὐκαιρίαν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐπεθυμήσαμεν, ν' ἀποτανωθῶμεν πρὸς πολλοὺς ὄντως ἀξιότιμους ὁμογενεῖς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὧν ἔσμεν βεβαίότατοι ὅτι θὰ εἶχε τὴν συνδρομὴν τοῦ περιοδικῶν. Τοῦτο ὁμολογοῦμεν ὅτι ὄχι μόνον λύπην προξενεῖ

εἰς ἡμᾶς· ἀλλὰ καὶ μᾶς κάμνει νὰ ἐντρεπώμεθα τοὺς κυρίους τούτους, διότι τὸ καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον θεωροῦμεν αὐτὸ ὡς ἔλλειψιν ἀβροφροσύνης ἐκ μέρους ἡμῶν· ἐφ' ᾧ καὶ δημοσίᾳ αἰτοῦμεν συγγνώμην, διαβεβαιοῦντες τοὺς φίλους τῆς προόδου τούτου κυρίους ὅτι τῷ ὄντι ἡ ἔλλειψις ἡμῶν αὕτη προῆλθεν ἀπὸ ἔλλειψιν καιροῦ. Ἐλπίζομεν καὶ θὰ προσπαθήσωμεν ἵνα προτεχῶς ἀναπληρώσωμεν ταύτην, ἴδια ἐνὶ ἐκάστῳ ἀποτεινόμενοι· ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀμφιβάλλομεν ἂν καὶ πάλιν θὰ δυνθῶμεν νὰ κατωρθώσωμεν τοῦτο ὅπως ἐπιθυμοῦμεν.

Συμφώνως πρὸς τὰ ἄ ὑπεσχέθημεν (τελ. 6) δημοσιεύομεν σήμερον κατάλογον τῶν ὀνομάτων ὑμῶν, διότι καὶ νὰ γνωρίζετε ἀλλήλους δίκαιον εἶνε καὶ ὁ κόσμος τίνες οἱ περὶ τῶν γραμμάτων μεριμνῶντες πρέπει νὰ μὴ ἀγνοῇ.

Ἐρρωσθε.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ
ΤΟΥ ΜΕΝΤΟΡΟΣ
ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οἱ ἐν Σμύρῃ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σμύρνης Κ. Μελέτιος. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μυρέων Κ. Κύριλλος. Ὁ Πανοσιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Οἰκονόμος τοῦ Γρηκ. Νοσοκομείου Σμύρνης Κ. Διονύσιος. Ὁ Ἐξάρχος Σμύρνης Κ. Νικόδημος Σάμιος. Ὁ Πανοσιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Π. Τόφου Κ. Ἱερόθεος. Ὁ Ἱεροδιδάσκαλος Ἀρχιεπίσκοπος Κ. Παρθένιος Καισαρεύς. Ὁ Ἱεροδιδάσκαλος Ἀρχιεπίσκοπος Κ. Δωρόθεος Χρηστίδης. Ὁ Δευτερεύων Κ. Παῖσιος Σμυρναῖος. Ὁ Δικαιοφύλαξ Κ. Διονύσιος. Ὁ Κ. Γρηγόριος Ἱερομόναχος. Ὁ Κ. Γρηγόριος Ἱερεὺς Ὀλυμπιακός. Ὁ τοῦ Ἱερ. Νζοῦ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου Ἐκκλησιάρχης Κ. Διονύσιος. Ὁ Κ. Διονύσιος Ἱεροδιάκονος. Ὁ Κ. Ἰωάννης Κορωναῖος Λαμπάδαριος. Ὁ Κ. Φώτιος Ξανθίδης Ἱεροψάλτης. Ὁ Κ. Παναγ. Μαυρουδῆς, ὁμοίως.

‘Ο Ένδ. Κ. Γρηγόριος Ἀριστάρχης Βέης. ‘Ο Έκλ. Κ. Ν. Σακόπουλος, Έλλην Πρόξενος. ‘Ο Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Α. Έκλ. Ὑποπρόξ. Κ. Ν. Οἰκονομίδης.

Ἡ Κυρία Σαπφὼ Λεοντιάς, Διευθύντρια τοῦ Μ. τῆς Ἀγ. Φωτεινῆς Παρθεναγωγείου.

Οἱ Κύριοι Κ. Ξανθόπουλο, Γυμνασιάρχης τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς. Γεωρ. Βοντζίδης Σχολάρχης. Νικόλαος Κοντόπουλος Καθηγητῆς τῆς Ἀγγλικῆς, Ἐμμαν. Γιαννακόπουλος Ἀγγλοδιδάσκαλος. σὺμ. 2. Γεώργιος Κανάλες ὁμοίως. Ἰούλιος Ἀξενφελδ πρῶν Διευθυντῆς τῆς ἐνταῦθα Διεθνέως Σχολῆς. Ἀθανάσιος Μάτσας διδάσκ. Ἐ. Ρίκης. Κ. Ριζόπουλος. Ν. Ἀγοραστὸς Νικολαΐδης. Χ. Ζιάκας.

Οἱ ἄλλοι Κύριοι Μ. Κοσονῆς, Χ. Βενάρδος, Θ. Ἰατρός, Σ. Καρακούσης, Θ. Σαβήριος, Ζ. Αλμππίς, Δ. Ἰωαννίδης, Ι. Καλομοίρης, Ματζαράκης, Ἀντ. Νάστρης.

Αἱ Κυρίαί Παρασκευὴ Παπαζογλου σὺμ. 2, Ἐλένη Κατακουζηνοῦ σὺμ. 2, Ἄννα Ἰωάν. Βενιζέλου, Κωνίτσα Γ. Μ. Μπούχλιας, Εὐγλωττία Γρηγορίου, Ἀρτεμισία Π. Γρηγοριάδου, Καλλιόπη Γ. Γρηγοριάδου, Βασιλικὴ Μ. Γρηγοριάδου.

Οἱ Κ.Κ. Σωκράτης Γιαννόπουλος σώματα 6. Οδ. Κυνήγος σὺμ. 4, Κωνστ. Δ. Γραμματικὸς (Δημοκράτης) σὺμ. 2, Δ. Ζαχαρίας σὺμ. 2, Ἰωάννης Μπουφίδης σὺμ. 2, Ἀθανάσιος Νικολαΐδης σὺμ. 2, Στέφανος Φακυριάδης φαρμακοποιὸς σὺμ. 2, Γρηγόριος Μ. Μπούχλιας, Ι. Μπόσκοβιχ, Ἰκέσιος Γ. Λάτρης, Ἠλιάδης, Χριστοφίδης, Γρ. Καρύδης, Ι. Σαμιωτάκης, Μ. Χαμουδόπουλος, Ἀδ. Κουρνιακῆ, Ι. Β. Μιχαλάκης, Ἀλκιβιάδης Λογοθετίδης, Περικλῆς Ἀκάσης, Ἰωσήφ Φωτιάδης, Βασ. Φωτιάδης, Ι. Ν. Πούλου, Ἀρ. Γεωργιάδης, Στυλιανὸς Χρυστάκη. Ν. Εὐστρατιάδης, Ἦρ. Δρομοκαίτης, Ν. Πασιούρας, Μ. Νικολαΐδης, Εὐστράτ. Α. Ζαφειριάδης.

Ἠλ. Ἀμπατζόγλου, Ι. Φατσέας, Ιακ. Φωτιάδης, Α. Βλασκόπουλος, Ἀδ. Διαμαντάρας, Ισ. Σακελλάριος, Ἀνδ. Σιμιτόπουλος, Π. Ἀλεξάνδρου, Νικόλαος Ἀξαρχλόγλου, Ἀδ. Κατάνια, Παρασκ. Πουπούλας, Σωκράτης Πετινάτος, Ι. Χρηστίδης, Π. Γεωργιάδης Ἀντ. Παρασκευόπουλος, Εὐάγγελος Φολερός, Μαρίνος Πάτερος, Μιχαὴλ Βοσιουδάκης, Α. Ἀντωνιάδης, Ἀλκιβιάδης Νικολαΐδης Κωνσταντῖνος Ματζαράκης, Νικόλαος Σταυρίδης, Πέτρος Καπόντης, Νικόλαος Ἀπέριος, Ι. Πιπίνιας, Ἀντ. Βεντιρόπουλος, Χά-

τζῆ Τζώρτζης, Γρηγόριος Μαραβέας, Νικόλαος Μακρῆς, Χρῆστος Ἀγγελόπουλος, Ι. Τσακίρης, Κυριάκος Ἐμμανουήλ, Παναγιώτης Σερφίριος, Χατζῆ Γιαννακὸς Μανιάτης, Ι. Σωκόπουλος, Χατζῆ Μιμηκος, Πέτρος Ταβάκης, Ηλ. Βαριάδης, Ἀδερφὸ Σεΐζάν, Ι. Ἀπέριος Μαθιός, Ἀχ. Ζαφειράκης, Πέτρος Μηλιός, Α. Πανταζόπουλος, Νικόλαος Δαδόπουλος, Νικόλαος Γιαννοπούλου, Ι. Β. Μιχαήλ, Δ. Ι. Ρώσσο, Παντολέον Νικολαΐδης, Θεόδωρος Μαλκότης, Ἀριστ. Ζήσιμος, Ι. Ματθαῖος, Τζώρτζης Φουρνάρης, Ἀντ. Ἰατρός, Παναγιώτης Στέργιος, Κ. Ψαλλόπουλος, Δ. Σεικάρης. Βασίλειος Λεβεντιάδης, Δημοσθένης Ἀργιλλᾶς, Βασίλειος Ἀποστολίδης, Σαρῆς Γιαννάκης, Κ. Σάββας, Λεωνίδας Παπαδόπουλος, Δ. Παρθαζόγλου, Κ. Καράλης, Χρῆστος Δήμου, Πανοσιάδης, Βακάλογλου, Παππᾶ Κωνσταντῖνου, Σαλαθέντζος, Ι. Διδάσκαλος, Πετρόπουλος, Ἀθανασούλας, Τσιγαροχαρτάς, Μηλιὸς Ράπτης, Βενιέρης, Πετράς, Ἀργυρόπουλος, Ἀντώνιος Ράπτης, Ἀναστασιάδης, Ζαφειριάδης Βαριάδης, Κασιμάτης, Σάββας, Φρατζεσκὸς Σεριώτης, Γεώργιος Κυρομάλης, Ἐμμανουήλ Παγιάντης, Ἀντώνιος Φαρμακοποιός, Μιχ. Δεσίπρης, Ἀθανάσιος Ἀπέριος, Κωνσταντῖνος Ρίζος, Θεολόγος Ἰωάννου, Παναγιώτης Κυδωνόπουλος, Μιχαὴλ Καλλιγέρης, Λεωνίδας Καλλιγέρης, Ν. Ἀναστασιάδης, Μιλτιάδης Κουλιμάσης, Ἀνδρέας Χωραφᾶς, Ζαφειρίου Ελαφόπου- Ἠλίας Βαριάδης, Δημήτριος Βογζούκας. Μαρίνος Πάτερος, Χρῆστος Παυλίδης, Μιλτιάδης Κυριακίδης, Λεωνίδας Ἀναστασιάδης Φουντάς, Χρῆστος Μανιάτης, Ι. Δαμιανός, Ἠλ. Καρούσος, Ἐμ. Καλλονάκης, Α. Θ. Καμτσικίδης, Ι. Σαντοριναῖος, Ι. Θ. Σαμολαδάς, Δημήτριος Κασιμάτης, Ἐμμ. Πουτουδης, Μιχαὴλ Γιαννόπουλος, Ι. Βενόπουλος, Ἀντ. Κωστέντσα Πανταζῆς Ν. Παυλίδης, Πέτρος Σάιτμωρ, Ἀλέξανδρος Πολίτης, Δ. Ι. Ραμηκόνης, Παῦλος Σκούλος, Λεωνίδας Μαρκόπουλος, Σταύρος Μιχαηλίδης, Γαζῆς Ἀπόστολος, Χ. Μιχαηλίδης, Κ. Σκουρβάνης, Ἀντώνιος Ἀξαρχῆς. Ἠλ. Μαραβέας, Δημ. Κονταξῆς, Μιχαὴλ Ριφτάκης, Μ. Παλαιολόγος, Ι. Πατσατζῆς, Α. Κωνσταντῖνου, Γ. Στρατηγόπουλος, Βασίλ. Λεβεντιάδης. Γεώργιος Χαμουδόπουλος, Μιχαὴλ Σκίζας, Νικόλαος Γεννάδιος, Βασίλειος Ἀποστολίδης, Ἀπ. Ζακίδης, Γ. Παγκριώτης, Ἐμμ. Βάμβας, Γ. Λυγυμένος, Περικλῆς Κοκαλάκης, Χρῆστος Βυροσόφης, Χαράλαμπος Μιχαηλίδης κουρεὺς, Ἀνώνυμος, Χρῆστος Ἀργυρόπουλος, Κ. Βερεκέτης, Δημήτριος

Δεσίβρης, Βασίλειος Γ. Κομνηνός, Charles Copsy, Περικλῆς Τάσης, Γεώργιος Ἐλευθερίου, Στυλιανός Κοτσόνης, Ἀριστείδης Ἰωάννου, Δημήτριος Θρεψιάδης, Ν. Μαρκόπουλος, Δημήτριος Ἀξαρλῆς, Ζαφείριος Ἐλαφόπουλος, Ἰωάννης Σαμολαῶς, Χρ. Κομβοτέρης, Ἀγγελιαὶος Ἀγγελόπουλος, Κωνσταντῖνος Δάλλας, Χ. Ἰ. Μανιάτης, Π. Πέτρου, Ἐμμονουὴλ Βαμβακίδης, Ἀπόστολος Ζαχίδης, Ἀθανάσιος Χαρμάνας, Χριστόφορος Κουλιμάσης, Μιλτιάδης Ἰ. Κουλιμάσης, Π. Ἰ. Λύμνιος, Ὅθων Βαρυπάτης, Δημήτριος Τέρπου Θραῆς, Ἀριστείδης Ἰωάννου, Βασίλειος Βαφεύς, Γαβριὴλ Μιτυληναῖος, Παῦλος Φραγκορράπτης, Κωνσταντῖνος Βαρθολομαῖος, Ν. Σταυρίδης, Ἡρ. Δαμαλῆς, Πέτρος Ρουσσός, Ἰ. Βλαντιῆς, Γεώργιος Φ. Κορφατιάκης, Γ. Π. Μασέλος, Παῦλος Κούλας, Μ. Τζωάνου, Ἰ. Κατελάνος, Ἰορδάνης Ἰωσήφ, Ἰωάννης Ψαλτῆς, Πέτρος Γεωργιάδης κουρεύς, Ἰωάννης Ἀναστασιάδης, Γεώργιος Ὀπερίδης, Γεώργιος Ἀνατολίτης, Χρῦσανθος Εὐαγγελίδης, Ἀθανάσιος Ἀγγελίδης, Ἰωάννης Δημητρίου, Ἰωάννης Ἰορδάνου, Στάσης Στεφάνοπουλος, Παναγιώτης Ἀλφιέρης, Νικ. Ἰ. Παπᾶς, Ἡλ. Σίγας, Εὐστάθ. Προδρόμου, Ἰωάννης Χ. Χαρχαλάμπους Τσουροκατσόγλου, Θεόδωρος Μπαρμπέρης Α. Κοντολέων, Στούρος Βερεκέτης, Μ. Νικολαΐδης, Περικλῆς Ζαρχαῆνης, Κωνσταντῖνος Ἀνατολίτης, Ἀρτέμιος Ἱερεμίας, Θεοφάνης Δέσποτας, Χ. Μιχαὴλ Καζάκης, Δ. Ἀθανασιάδης, Χρῆστος Τριανταφύλλου, Παγκράτιος Μοναχός, Κ. Λαμπρινίδης, Ἠλίας Μελετιάδης, Ἰωάννης Βανέλης, Πατελετήμων Κήττας, Ἠλίας Παπαδόπουλος, Λουκάς Σαδούκας, Ἰ. Βορανζέρης, Νικόλαος, Βελσαμῆς, Περικλῆς Σαρφούρας, Ἰ. Τριαντοφυλλόπουλος, Δημήτριος Ρίκαλος, Σιμεὼν Παπαδόπουλος, Δ. Ἰ. Βαρθολόγλου, Παντολέω Παναγιώτης, Χ. Σάββας Τερεζόπουλος, Δημήτριος Μανολιστάκης, Ἰ. Οἰκονομίδης, Ἰωσήφ Οἰκονομίδης, Ἰωάννης Ξίνος, Μιχαὴλ Βελῆς, Ἀριστείδης Κουκούλας, Χ. Χρῆστος Βλαντιῆς, Παππαγιαννόπουλος, Χρυσόστομος Γρηγορίου, Ἀδελφοὶ Μπυσσάκη, Γεώργιος Φατσεάς, Ἰωάννης Κωνσταντινίδης, Ἀ. Σεφρανόπουλος, Κατσαθέτης, Μιχαὴλ Ἀλεξάκης, Πέτρος Κοροβίτης, Θεόδωρος Γεωργιάδης, Εὐστάθιος Κομνηνός, Κ. Ἀνατολίτης, Μιχαὴλ Λαμπρινίδης, Ἀθανάσιος Κουκούλας, Πέτρος Καραχάλης, Π. Καλογερόπουλος, Π. Α. Αλεξάνδρου, Μαρῖνος Μουσοῦρης, Μανώλης Ἀϊδίνης, Ἰ. Ὀμφιλῆς, Ἰ. Σόκος, Ἡρ. Δημα-

λάς, Δ. Ἀμερικανάκης, Ἀρ. Μαλκόςζης, Ἰ. Προδρόμου, Στέφανος Πολυζώδης, Γεώργιος Σπανουδάκης, Δημήτριος Ν. Γκόγκας, Πέτρος Μιαυριάδης, Πανάνης Γιαννέλης, Σπυρ. Σωτηρόπουλος, Σπ. Τζίκουλης, Ν. Χαρκιόπουλος, Βασίλ. Βούρβαχης, Γαβρ. Ροδοκανάκης, Δ. Ραπτάκης, Γ. Καστρίτσος, Ν. Ἰ. Ἐτυλιανόπουλος, Δ. Ἀβατζόγλου, Ν. Κόκοκας, Κ. Γιαλιῆς, Ν. Πετσόγλου, Χ. Αλ. Παπᾶ. Ἄγαθ. «Σμύρνη», Σύλλογος «ὁ Ἐλικών.»

Μαθηταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Εὐστράτιος Δ. Σλάβης, Δημήτριος Κομνηνοῦ, Σπυρίδων Θ. Φόρου, Σταῦρος Ἰ. Ζερμπίνης, Θρασύβουλος Γ. Ἀρχοντόπουλος, Μιχαὴλ Α. Σέρεσλης, Εὐστράτιος Δ. Μαλιδέλος, Χαράλαμπος Κ. Λαμπρόπουλος, Γ. Χ. Ἰ. Κουράγιος, Βασίλειος Χ. Ταμβακόπουλος, Ἀρτέμιος Χρηστογιάννης, Ματθαῖος Πέτρου, Εὐστάθιος Α. Δελιγιαννόπουλος, Μ. Χ. Νικολάου, Ἰωάννης Δημ. Ἀπέργιος, Ἰωάννης Ἀθανασιάδης, Ἀθανάσιος Ἀδαμίδης, Κωνστ. Αλ. Λυτζερόπουλος, Ἀλ. Ἰ. Φωτιάδης, Γεώρ. Ἀρθουδῆς, Ἰωάννης Γεωργιάδης, Κίμων Ἰ. Πρωταπέτσος, Δημ. Χ. Νικολάου, Ν. Α. Δαμιογιάννης, Κωνστ. Π. Δημητρίου, Ἀθανάσιος Δ. Ἀρναούτογλου, Ἀδ. Ραυτοπούλου, Ἰωάν. Μυρομμάτης, Γεώργιος Ἰ. Χ. Βαῖτᾶ, Ἀλ. Εμμ. Γιαννουλάτος, Ἰ. Δ. Παπύλλιας, Νικόλαος Α. Ἀρναούτογλου, Φώτιος Κοσμᾶς, Νικόλαος Δ. Δασκαλόπουλος, Γεώργ. Ματζαβίνος, Κ. Ν. Ἰορδανίδης.

Οἱ ἐν Βρυούλοις Κ.Κ.

Νικ. Πετρίδης, Ἀναγνωστῆριον «Ἀναξαγόρας», Χ. Αργυρός, Χ. Σταυρῆς, Ἰ. Μάλλιος, Γ. Πολυκρίτης, Κ. Διαρμακόπουλος.

Οἱ ἐν Ἀϊδίνῳ Κ.Κ.

Ν. Ἰ. Ροδοκανάκης, Ἰ. Εὐμορφόπουλος, Εμ. Καλλονάρης, Μιχ. Παπᾶ Κωνσταντῖνου, Α. Δορμούσογλου, Γ. Κ. Παπᾶ, Γρηγ. Μαλλιαρός.

Οἱ ἐν Ἀξαρίῳ Κ.Κ.

Σακελλάριος παπᾶ Ἀναστάσιος, Δ. Α. Ἱερεὺς Καρίτσος, Ν. Παπᾶ Κωνσταντῖνου, Ἀθ. Α. Τσιναρλῆς, Μιλ. Ν. Μίρκογλου, Ν. Χ. Εὐστρατίου, Εὐαγγ. Α. Μεϊμάρογλου, Εμμ. Θ. Παπαδάκη σώματα 3, Σοφ. Α. Μεϊμάρογλου, Χρυσ. Χ. Ἰωάννου, Α. Ψυχόπουλος Ἀγγ. Ν. Ἀντωνιάδης, Εὐστρ. Ἀθανασιάδης, Ἰ.

Ψακίδης, Κ. Δ. Νοταρά, Εμ. Ν. Μάρκογλου, Ἄνθ. Ἱεραδιάκωνος Ἠλίας, Γεωργίου, Ν. Θ. Ἰωαννίδης, Χ. Δ. Ἀποστόλου. Κ. Γ. Ἀναστασιάδης, Χ. Στάμου Μιττάκου, Χ. Δ. Χ. Μουράτου, Πέτ. Προδρόμου, Παν. Ρούσσογλου, Γ. Ν. Καστρίση, Χ. Π. Ἰωάννου, Εὐ. Γρακουμόγλου, Ἠλίας Π. Νικολαΐδης, Ι. Ρωζέλος, Γ. Α. Ταχτατζόγλου, Γ. Χ. Δημητρίου, Ν. Ζαχαρίου, Ἐμμ. Νοταράς, Χ. Εμμ. Νικολάου.

Αἱ Κυρίαί.

Εὐαγγελίστα Ἰορδάνου, Αἰκατερίνη Ν. Μελισινοῦ, Αἰκατερίνη Γρηγορίου.

Οἱ ἐν Κυδωνίαις Κ.Κ.

Κ. Δ. Ἀποστολίδης σ. 5, Ε. Κολοϊόπουλος, Π. Ἀθανασιάδης, Π. Χ. Ἀγγελέλης, Π. Στρογγύλης, Ν. Γονατᾶς, Αλ. Σάλτας, Γ. Χ. Πιλάης, Μ. Π. Χριστόφας, Α. Κοντέλης, Ε. Π. Ταμπαλῆς, Π. Μαντζούνης, Γ. Σαριβαζεβάνης, Ν. Κατρόνης, Α. Βαζιβανέλης, Α. Δ. Κυρλῆς, Μ. Κ. Βουρνάζος, Δ. Ι. Ἀποστολάκης Δ. Γιαννῆς, Γ. Κάδος, Α. Καρτσακλῆς, Ε. Οἰκονομέλης, Μ. Νεροφίδας, Γρηγόριος Ἐξάρχος Ἱερέυς, Κ. Εὐαγγελίδης, Εὐστράτιος Κολοϊόπουλος, Ι. Λαγώς, Γ. Χριστίδης, Κ. Χ. Ἀγγελέλης, Χ. Ζαγκλιθερίου, Ι. Κέκκος, Ν. Χαρίτων ψάλτης, Β. Κανταρτζῆς, Δ. Χριστάκης μουσικοδ. Ν. Βουγιατζόγλου, Ν. Σαπουντζόγλου, καὶ ἡ Κυρία Θεοδώρα Γονατᾶ.

Οἱ ἐν Μοσχονησίαις Κ.Κ.

Εὐστράτιος Ε. Σάμιος, Παναγῆς Καταινάρης, Ι. Χαρθαλιᾶς Αντ. Μαυριδόγλου, Δ. Ε. Χιονᾶς, Στυλ. Κολαράς, Ἰωαννίκιος Ἱερομόναχος, Ἀλέξιος Παράσχου ἰατρός, Ι. Ἀγγελάρα, Λεων. Εὐστρατίου, Ἐμμ. Χριστίδης, Εὐστράτ. Χ. Διαμαντῆς, Γεώργιος Γεωργαντᾶς, Ὁμηρος Μπαλατσάκης, Σωφρόνιος ἱεροδιάκωνος.

Οἱ ἐν Γιαννιτσαρχιερίῳ Κ.Κ.

Μελέτιος ἱερομόναχος, Κ. Δ. Πατέστου. Χ. Κατάρης διδάσκαλος.

Οἱ ἐν Μιτυλήνῃ Κ.Κ.

Γεώρ. Κανδήλης σὺμ. 16, Γεώρ. Ἀρχοντόπουλος 20, Θεόδ. Νικολάου 11, Γεώρ. Ἀριστείδης 14. Α. Κωνσταντινίδης 2.

Οἱ ἐν Ἀγιάσῳ Κ. Κ.

Θ. Ι. Μακαρόνης. Γρ. Γεωργ. Κουνέλη. Ἄβραμ Χ. Νικολάου.

Π. Γ. Παρρῆς, Χ. Π. Εὐστρ. Πάλεση, Γρ. Σπύρ. Ταμπάκης. Δ. Εὐστρ. Γλεζέλη, Μιχ. Χ. Νικολάου, Δ. Ἰατρ. Ἰω. Γιαννάκας. Οἱ ἐν Ἰπτείῳ Κ. Κ.

Χαράλαμπος Βαμβακέλη. Σωφρόνιος Ἱερομόναχος, Προκόπιος Μ. Χ. Προκοπίου. Εὐάγγελος Παπαδόπουλος ἐκ Πλωμαρίου, Ἰωάνν. Αθανασίου ἐκ Σκούνας.

Οἱ ἐν Ἀσωμάτων Κ. Κ.

Γεώρ. Χριστόφ. Ζωγράφος, Παναγιώτ. Παπαδόπουλος, Γεώρ. Ἄν., Γρηγ. Εὐστρ. Σιδηρέλη. Βρανᾶς Εὐστρ. Κουτκέλη, Εὐστράτ. Στ. Καραφύλη, Μανολ. Κωνσταντίνου, Γρηγόρ. Ἰωάνν. Καραβάνη, Γ. Σαμοθρακίτης, Γ. Σταυρακέλη, Α. Κωνσταντινίδης διδ. Ἀσωμάτου

Οἱ ἐν Πλωμαρίῳ Κ.Κ.

Γ. Α. Ἀριστείδης, Π. Ε. Πετσαλαδῆς, Π. Στεφανίδης δημοδ. Α', Γ. Ἀμπελικιώτης δημοδ. Β', Τηλέμαχος Βασιλείου, Π. Ἀργιλαδέλης, Βασ. Σιταράς, Κ. Π. Ἰακίνθιος, ἐξ Ἁγίας Παρασκευῆς. καὶ ἡ κυρία Εὐδοκία Μιλανδινού.

Οἱ ἐν Μολύβῳ Κ.Κ.

Ι. Κράλης, Μιγ. Τζάννου, Μ. Σάββας, Ι. Εὐστρατιάδης ζωγράφ.

Ἐν Περγάμῳ.

Ὁ Κ. Παναγιώτης Τζάννου.

Οἱ ἐν Ἀδραμυττίῳ Κ. Κ.

Παναγ. Μανολέλης. Παναγ. Δ' Χ. Γιαννάκης Μιχαὴλ Κωτῆς.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἅγιος Ξανθουπόλειος Κύριος Ἰγνάτιος, καὶ οἱ κ.κ. Εὐστράτιος Ψαράς, Κωνστ. Γεωργιάδης, Ἐμμ. Βούγος, Γ. Χριστοδούλου, Ἰωάννης Σφραϊός, Ι. Οἰκονομίδης, Ἰωάννης Ἀλευρόπουλος, Νικ Ἄγας, Θρασ Γιάνναρος, Γ. Κουρκουρῆς, Εμμ. Τζαννέλης, Α. Βεναρδάκης, Βασ. Φρυδάς, Τιμ. Γ. Πάππης.

Ἐν Κερκύρῳ

Ὁ ἐν μακαρίῳ τῇ λήξει Κερκύρας Αθανάσιος, Οἱ Κύριοι Γεράσιμος Κατσαίτης, Ἱερομόναχος Σ. Σκοδιλῆς, Σπυριδ. Π. Μαυρογιάννης, Δημήτριος Θ. Μαυρογιάννη Περικ. Σ. Δετζώρτζης.

Οἱ ἐν Κερασσίντῃ Κ. Κ.

Ἀδελ. Κ. Κωνσταντινίδα, Κωνστ. Χ. Πισάνης, Β. Αργυρόπουλος, Χαράλαμπ. Ταυρόπουλος, Περικλῆς Τριανταφυλλίδης,

Οἱ ἐν Τραπεζοῦντι. Κ. Κ.

Α, Τριανταφυλλίδης, Θ. Σπαθάρος Ἱατρός.

Ἐν Δήμῳ

Ἵ Πανιερώτατος Ἄγ. Δήμου Κύριος Ἰωακείμ. Ὁ Κ. Στ. Βουλγαρίτσας, Ὁ Κ. Εὐστρ. Νικολαΐδης.

Ἐν Βώλῳ.

Ἵ Ἱερολ. Κ. Ἀνθίμος Ἀποστολίδης, Ὁ Κ. Νικόλαος Γ. Παπᾶ.

Ἐν Πρεβέζῃ.

Ἵ Κ. Σπυρίδων Καραμάνης, Ὁ Κ. Παναγιώτης Μαρμάτης.

Ἐν Φιλαδελφείᾳ.

Ἵ Πανιερ. Ἅγιος Φιλαδελφείας Κύριος Διονύσιος. Ἡ Ἑλληνική Σχολὴ Φιλαδελφείας. Ὁ Κυρ. Ἐρακλῆς Παύλου. Ὁ Ἑλληνοδιδασκ. Κυρ. Γρηγόριος Γ. Κράλογλους. Ὁ Κυρ. Γεώργιος Σαραντιδῆς. Ὁ Κυρ. Χ. Σταῦρος Χατζῆ Ἐμμαν. Τουρδόγλους. Ὁ Πανοσ. Παχώμιος παπᾶ Ἰωακείμίδης. Ὁ Κυρ. Μιχαὴλ Κ. Καναδο-κρηκ. Ὁ Κυρ. Θ. Κυρικίδης. Ὁ Κ. Γεώργιος Νικολαΐδης. Ὁ Κυρ. Σταῦρος Δασκαρίδης.

Οἱ ἐν Μελεμένη ΚΚ.

Α. Κρασαῖ Ἱατρός σώμ. 5. Ἀθανάσιος Τσακιράκης σώμ. 3

Οἱ ἐν Μαγνησίᾳ ΚΚ.

Ι. Χ. Δαπόντης σώματ. 4. Ἄδ. Ἰωαννῖδαι. Νσοῦμ Βλάδος, Παρασκευᾶς Ἀσκητής, Μιχαὴλ Βικιλάκη-ζογλους, Παναγιώτης Βούρδουλας, Λεωνίδας Παλαιολόγος, Βελιστάριος Νικολαΐδης, Ἰωάννης Βλάχος, Δημήτριος φαρμακοποιός.

Οἱ ἐν Ἰτομπανισίᾳ ΚΚ.

Βασίλειος Χρυστίδης, Γεώργιος Ρουμελιώτης, Γ. Βλασιάδης.

Οἱ ἐν Κιρκαγατσίῳ ΚΚ. Κ. Γεωργίου σ. 11, Ε. Ἰωαννῖδης.

Οἱ ἐν Σώματι ΚΚ.

Παπᾶ Νέβρυτος, Ἰορδάνης Γεωργίου, Ἀθανάσιος Παλαιολόγος, Νικόλαος Ἀγγέλου, Γεώργιος Ψάλτης, Ἀθ. Λίσβιος, Σάββας Νικολάου, Κωνσταν Χατζ. Ἰωάννου, Ἰ. Κωνσταντίνου, Ἀνώνυμος.

Σ. Δ. Αἰτούμεν συγγνώμην παρὰ τῶν φίλων συνδρομητῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἤ δὲν ἐδόθησαν εἰς ἡμᾶς ἢ δὲν κατετάχθησαν ἴσως ἐκεῖ, ὅπου ἔπρεπε, διότι καὶ εἰς τοῦτο οἱ διανομεῖς δυστυχῶς ὄχι μικρὰς μᾶς ἐπρεξένησαν δυσκολίας.